

SCHIMMEN VAN DE SCHADUWMARKT

Lees ook van Cassandra Clare:

Kronieken van de Onderwereld

Stad van Beenderen

Stad van Vuur

Stad van Glas

Stad van Gevallen Engelen

Stad van Verloren Zielen

Stad van Hemelse Vlammen

De Helse Creaties

De IJzeren Engel

De IJzeren Prins

De IJzeren Prinses

De kronieken van Bane

Kronieken van de Academie voor Schaduwjagers

De Duistere Machten

Vrouwe Middernacht

Schaduwheer

Koningin van Lucht en Duisternis

Cassandra Clare

Schimmen van de schaduwmarkt

Vertaald door Lia Belt

moon
young adult

Oorspronkelijke titel: *Ghosts from the Shadow Market*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2019

© Cassandra Clare, 2019

© Vertaling uit het Engels: Lia Belt, 2019

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2019

© Omslagbeeld: Cliff Nielsen

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 4414 2

ISBN 978 90 488 4415 9 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Aan onze geweldige lezers

Wat je lichamelijk ook bent, mannelijk of vrouwelijk, sterk of zwak, ziek of gezond, al die dingen maken niet zoveel uit als wat er in je hart zit. Als je de ziel van een strijder hebt, ben je een strijder. Wat de kleur, de vorm, het ontwerp van het kapje dat eroverheen zit ook is, de vlam binnen in de lamp blijft hetzelfde. Jij bent die vlam.

Inhoud

Lange schaduwen	9
Exquise dingen	61
Leren over verlies	117
Een diepere liefde	153
De slechteriken	193
Zoon van het ochtendgloren	257
Mijn verloren land	301
Door bloed, door vuur	411
De verloren wereld	461
Voor altijd gevallen	499

Lange schaduwen

Door Cassandra Clare en Sarah Rees Brennan

Oude zonden werpen lange schaduwen – Engels spreekwoord

Londen, 1901

Het spoorwegviaduct liep pal langs de kerk van St. Savior. Er was discussie onder de aardsen geweest over de mogelijkheid van het slopen van de kerk om ruimte te maken voor de spoorweg, maar dat was op onverwacht felle tegenstand gestuit. In plaats daarvan nam de spoorlijn nu een iets wijdere route, en de spits van de kerk stond er nog steeds, als een zilveren dolk tegen de nachthemel.

Onder de bogen, stutten en rammelende rails werd overdag een aardse markt gehouden, van de grootste bond van kooplui in de stad. 's Nachts was de markt van de Benedenwereld.

Vampiers en weerwolven, heksenmeesters en elfen kwamen samen onder de sterren en onder schuilbezwingingen die menselijke ogen niet konden doorzien. Hun magische kramen stonden in hetzelfde patroon opgesteld als de menselijke kramen, onder de bruggen en in de smalle straatjes, maar de kooplui op de schaduwmarkt verkochten geen appels of rapen. Onder de donkere bogen gloeiden de kramen getooid met klokken en linten in opzichtige kleuren: slangengroen, koortsrood en het schokkende oranje van vlammen. Broeder Zacharias rook brandende wierook, hoorde het lied van de weerwolven tegen de verre schoonheid van de maan en van elfen die kinderen riepen.

Het was de eerste schaduwmarkt van het nieuwe jaar volgens de Engelse kalender, hoewel het in China nog vorig jaar was. Broeder

Zacharias had Shanghai verlaten toen hij nog een kind was, en Londen op zijn zeventiende; toen was hij verhuisd naar de Stille Stad, waar geen aandacht werd geschonken aan het verstrijken van de tijd, behalve dan dat de as van nog meer strijders er werd neergelegd. Toch herinnerde hij zich de viering van elk nieuw jaar in zijn menselijke leven, van eierpunch en toekomstvoorspellingen in Londen tot vuurwerk afsteken en maandumplings eten in Shanghai.

Er viel sneeuw in Londen. De lucht was fris en koud als een verse appel en voelde lekker. De stemmen van zijn broeders waren een laag geroezemoes in zijn hoofd en gaven Zacharias een beetje afstand.

Hij was hier met een missie, maar nam even kort de tijd om blij te zijn dat hij in Londen was, op de schaduwmarkt, dat hij lucht kon inademen zonder het stof van overledenen erin. Het voelde een beetje als vrijheid, alsof hij weer jong was.

Hij was blij, maar dat betekende niet dat de mensen van de schaduwmarkt ook blij waren. Hij zag vele benedenlingen, en nog meer aardsen met het zicht, die hem bepaald niet verwelkomende blikken toewierpen. Terwijl hij over de markt liep, golfde er een duister gemompel door het geroezemoes van de gesprekken overal om hem heen.

De bewoners van de Benedenwereld zagen deze markt als ruimte die ze hadden ingepikt van de engelen. Ze stelden duidelijk geen prijs op zijn aanwezigheid hier. Broeder Zacharias was een lid van de Stille Broeders, de stemloze broederschap die leefde te midden van oude botten, gezworen aan afzondering, met een hart gewijd aan het stof van hun stad en hun doden. Niemand zou een Stille Broeder omhelzen, en deze lieden zouden het liefst helemaal geen schaduwjagers zien.

Nog terwijl hij twijfelde, zag hij een vreemdere aanblik dan hij ooit had verwacht op de markt.

Een schaduwjagersjongen danste de cancan met drie elfen. Het

was Matthew Fairchild, de jonge zoon van Charlotte en Henry Fairchild. Zijn hoofd lag in zijn nek, zijn blonde haar straalde in het licht van de vuren en hij lachte uitbundig.

Broeder Zacharias had één tel om zich af te vragen of Matthew betoverd was voordat de jongen hem zag en naar voren sprong. De elfen keken hem ontdaan na. Ze waren het niet gewend dat stervelingen hun dansen verlieten.

Matthew leek dat niet te merken. Hij rende naar broeder Zacharias toe, gooide uitgelaten een arm om diens nek en stak zijn hoofd onder de kap van de Stille Broeder om hem een kus op zijn wang te geven. ‘Oom Jem!’ riep Matthew blij. ‘Wat doe jij hier?’

Idris, 1899

Matthew Fairchild verloor haast nooit zijn geduld. Als dat wel gebeurde, probeerde hij er een heugelijke gebeurtenis van te maken.

De laatste keer was twee jaar geleden, in zijn korte tijd op de Academie voor Schaduwjagers, een school met als oogmerk om massa's saaie demonenbestrijders te produceren. Het was begonnen met de halve school boven op een toren, kijkend naar de ouders die arriveerden na een incident met een demon in het bos.

Matthews gewoonlijk goede humeur had danig onder druk staan. Zijn beste vriend James kreeg de schuld van het incident, alleen maar omdat James toevallig een piepkleine, onbelangrijke hoeveelheid demonenbloed had en bovendien het – volgens Matthew geweldige – vermogen om in een schaduw te veranderen. James werd van school gestuurd. De echte schuldigen, die kwezel van een Alastair Carstairs en zijn rottige vriendjes, bleven onbestraft. Het leven in het algemeen, en op de Academie in het bijzonder, was een regelrechte stoet van onrechtvaardigheden.

Matthew had niet eens de kans gehad om James te vragen of hij zijn parabatai wilde worden. Hij was van plan geweest hem te vragen dat gezworen strijdpartnerschap aan te gaan op een heel uitgebreide

en stijlvolle manier, zodat Jamie zo diep onder de indruk zou zijn dat hij niet kon weigeren.

Meneer Herondale, James' vader, was een van de eerste ouders die arriveerden. Toen hij de deur door kwam benen, zat zijn zwarte haar in de war van de wind en van woede. Meneer Herondale had onmiskenbaar een air.

De weinige meisjes die op de Academie mochten komen, wierpen speculerende blikken op James. James schuifelde er altijd rond met zijn neus in een boek en had een ongelukkig kapsel en een onopvallende uitstraling, maar verder leek hij bijzonder veel op zijn vader.

James, de Engel zegene zijn onopmerkelijke ziel, merkte niets van de aandacht van al die anderen. Hij sloop in wanhoop verzonken weg en liet zich van school sturen.

'Goh,' zei Eustace Larkspear. 'Het zou echt wat zijn om zo'n vader te hebben.'

Alastair lachte blaffend. 'Ik heb gehoord dat hij waanzinnig is. Je moet ook wel waanzinnig zijn om te trouwen met een schepsel met hets bloed en kinderen te krijgen die...'

'Niet doen,' zei de kleine Thomas zachtjes.

Tot ieders verbazing rolde Alastair met zijn ogen en bond in.

Matthew wilde degene zijn die Alastair had laten inbinden, maar Thomas had het al gedaan en Matthew kon geen manier bedenken om Alastair permanent te laten ophouden, behalve door hem uit te dagen voor een duel. Hij wist niet eens zeker of dat wel zou werken. Alastair was geen lafaard, zou waarschijnlijk de uitdaging aannemen en daarna twee keer zoveel kletsen. Bovendien was vechten niet echt Matthews stijl. Hij kon wel vechten, maar hij vond niet dat geweld veel problemen oploste.

Behalve het probleem van demonen die de wereld vernietigden, dan.

Matthew verliet de toren abrupt en dwaalde in een pesthumeur door de gangen van de Academie. Ondanks zijn voorliefde voor duistere broeierigheid wist hij dat hij door zijn plicht gebonden

was om Christopher en Thomas Lightwood nooit lang uit het oog te verliezen.

Toen Matthew zes was, hadden zijn oudere broer Charles Buford en zijn moeder het huis verlaten voor een vergadering in het Instituut in Londen. Charlotte Fairchild was de consul, de belangrijkste van alle schaduwjagers, en Charles was altijd geïnteresseerd geweest in haar werk in plaats van dat hij het die lastige Nephilim kwalijk nam dat ze haar tijd in beslag namen. Terwijl zij zich voorbereidden op hun vertrek, had Matthew huilend geweigerd de jurk van zijn moeder los te laten.

Mama was op haar knieën gezakt en had gevraagd of Matthew alsjeblieft voor haar op papa wilde passen terwijl Charles en zij weg waren.

Matthew nam die verantwoordelijkheid serieus. Papa was een genie, maar hij werd door de meeste mensen als invalide beschouwd omdat hij niet kon lopen. Als hij niet zorgvuldig in het oog werd gehouden, vergat hij uit enthousiasme over zijn uitvindingen te eten. Papa kon zich niet redden zonder Matthew, en daarom was het absurd dat hij überhaupt ooit naar de Academie was gestuurd.

Matthew zorgde graag voor mensen, en hij was er goed in. Toen ze acht waren, was Christopher Lightwood in papa's laboratorium aangetroffen, waar hij iets deed wat papa omschreef als een zeer intrigerend experiment. Matthew had gezien dat er een muur van het laboratorium weg was en had Christopher vervolgens onder zijn hoede genomen.

Christopher en Thomas waren echt neven van elkaar, want hun vaders waren broers. Matthew was geen echte neef: hij noemde Christophers ouders alleen uit beleefdheid tante Cecily en oom Gabriel, en Thomas' ouders tante Sophie en oom Gideon. Hun ouders waren gewoon bevriend. Mama had geen naaste familie, en papa's familie vond het niet leuk dat mama de consul was.

James was Christophers echte neef. Tante Cecily was meneer Herondales zus. Meneer Herondale runde het Instituut in Londen,

en de Herondales bleven meestal op zichzelf. Onaardige mensen zeiden dat dat was omdat ze snobistisch waren en dachten dat ze meer voorstelden dan anderen, maar Charlotte zei dat zulke mensen niet beter wisten. Ze vertelde Matthew dat de Herondales liever op zichzelf bleven aangezien ze onaardig waren behandeld, omdat mevrouw Herondale een heksenmeesteres was.

Maar als je een Instituut runde, kon je niet geheel onzichtbaar blijven. Matthew had James op verschillende feestjes gezien en geprobeerd vriendschap met hem te sluiten, maar werd daarin geremd omdat hij vond dat hij moest bijdragen aan het succes van feestjes, terwijl James meestal in een hoekje zat te lezen.

Matthew had er doorgaans geen moeite mee om vrienden te maken, maar hij zag er de zin niet van in, behalve wanneer het een uitdaging was. Vrienden die je eenvoudig verkreeg, kon je misschien ook weer gemakkelijk verliezen, en Matthew wilde mensen om zich heen houden.

Het was nogal verpletterend geweest toen het erop leek dat James een actieve hekel aan Matthew had, maar Matthew had hem uiteindelijk toch voor zich gewonnen. Hij wist nog steeds niet helemaal hoe, en dat maakte hem ongemakkelijk, maar James had onlangs naar zichzelf, Matthew, Christopher en Thomas verwezen als de drie musketiers en d'Artagnan, uit een boek dat hij mooi vond. Alles ging uitstekend, behalve dan dat hij papa miste, maar nu was James van school gestuurd en was alles verpest. Toch kon Matthew zijn verantwoordelijkheden niet vergeten.

Christopher had een woelige relatie met de wetenschap, en professor Fell had Matthew na de laatste keer bevolen Christopher nooit meer in contact te laten komen met ontvlambare materialen. Thomas was zo stil en klein dat ze hem altijd kwijt waren, een beetje als een menselijke knikker, en als hij aan zijn lot werd overgelaten, rolde hij onvermijdelijk naar Alastair Carstairs toe.

Dit was een vreselijke situatie met maar één zonnige kant. Het was heel simpel om Thomas op te sporen als hij zoek was. Matthew

hoefde alleen maar het geluid van Alastairs irritante stem te volgen. Helaas betekende het ook dat hij gedwongen was naar Alastairs irritante gezicht te kijken.

Hij vond Alastair al snel, kijkend uit een raam. Thomas stond verlegen naast hem. Thomas' heldenverering was onverklaarbaar. De enige dingen aan Alastair die Matthew sympathiek kon vinden, waren zijn buitengewoon expressieve wenkbrauwen, maar wenkbrauwen maakten niet de man.

'Ben je heel droevig, Alastair?' hoorde hij Thomas vragen toen hij aan kwam lopen, vastbesloten de jongen op te halen.

'Val me niet lastig, piepkuiken,' zei Alastair, hoewel zijn toon tolerant klonk. Zelfs hij kon er geen sterke bezwaren tegen hebben aanbeden te worden.

'Je hebt dat lage, slangachtige serpent gehoord,' zei Matthew. 'Kom mee, Tom.'

'Ach, moederkloek Fairchild,' sneerde Alastair. 'Wat zul jij op een dag een goede vrouw voor iemand zijn.'

Matthew was verontwaardigd toen hij een klein glimlachje bij Thomas zag, hoewel Thomas dat snel verborg uit respect voor Matthews gevoelens. Thomas was meegaand en zeer beïnvloed door zijn zussen. Hij scheen het moedig te vinden dat Alastair onbeschoft deed tegen iedereen.

'Kon ik maar hetzelfde over jou zeggen,' zei Matthew. 'Heeft geen enkele vriendelijke ziel eraan gedacht je te vertellen dat je haarstijl, om het maar in de mildste bewoordingen uit te drukken, onverstendig is? Een vriend? Je papa? Geeft niemand genoeg om je om te voorkomen dat je jezelf voor gek zet? Of heb je het gewoon te druk met boosaardige daden ten opzichte van onschuldige lieden om je druk te maken om je onfortuinlijke uiterlijk?'

'Matthew!' zei Thomas. 'Zijn vriend is overléden.'

Matthew had het sterke verlangen om op te merken dat Alastair en zijn vrienden degenen waren die een demon op James hadden losgelaten en dat het hun verdiende loon was dat hun nare grap fout

was afgelopen. Maar hij zag in dat dat Thomas extreem overstuurt zou maken. 'O, best. Kom mee,' zei hij. 'Maar ik vraag me toch af wiens idee hun nare streek was.'

'Wacht even, Fairchild,' snauwde Alastair. 'Ga jij maar vast, Lightwood.'

Thomas keek ongerust, maar Matthew zag dat hij zijn idool niet ongehoorzaam wilde zijn. Toen Thomas' ongeruste lichtbruine ogen naar Matthew toe schoten, knikte Matthew en vertrok Thomas met tegenzin.

Zodra hij weg was, gingen Matthew en Alastair tegenover elkaar staan. Matthew begreep dat Alastair Thomas met een doel had weggestuurd. Hij beet op zijn lip en legde zich erbij neer dat er een schermutseling zou komen.

Maar Alastair vroeg: 'Wie ben jij om de moralist uit te hangen, te praten over streken en papa's, gezien de omstandigheden van je geboorte?'

Matthew fronste zijn voorhoofd. 'Waar klets je in vredesnaam over, Carstairs?'

'Iedereen heeft het over je mama en haar onvrouwelijke bezigheden,' zei die verschrikkelijke, ondenkbare worm van een Alastair Carstairs. Matthew briepte, maar Alastair verhief zijn stem en drong aan. 'Een vrouw kan geen goede consul zijn. Maar toch kan je moeder haar carrière voortzetten, natuurlijk, aangezien ze zoveel steun krijgt van de machtige Lightwoods.'

'Ja, onze families zijn bevriend,' zei Matthew. 'Ben je niet bekend met het concept vriendschap, Carstairs? Wat tragisch voor je; hoe begrijpelijk ook vanuit het oogpunt van ieder ander in het universum.'

Alastair trok zijn wenkbrauwen op. 'O, beste vrienden, ongetwijfeld. Je mama moet wel vrienden maken, aangezien je papa niet de rol van een echte man kan vervullen.'

'Pardon?' vroeg Matthew.

'Vreemd dat jij zo lang na het vreselijke ongeluk van je papa

werd geboren,' zei Alastair, draaiend aan een onzichtbare snorpunt. 'Vreemd dat de familie van je papa niks met je te maken wil hebben, dat ze zelfs eisen dat je moeder haar getrouwde naam aflegt. En opmerkelijk dat je totaal niet op je papa lijkt, maar veel meer op Gideon Lightwood.'

Gideon Lightwood was Thomas' papa. Geen wonder dat Alastair Thomas had weggestuurd voordat hij zo'n belachelijke aantijging uitte.

Het was absurd. Goed, het was waar dat Matthew licht haar had, terwijl dat van zijn moeder bruin was en dat van zijn vader en Charles Buford rood. Matthews mama was heel tener, maar Kokkie had voorspeld dat Matthew langer zou worden dan Charles Buford. Oom Gideon was vaak bij mama. Matthew wist dat hij het voor haar had opgenomen toen ze een geschil had met de Kloof. Mama had hem ooit haar goede en trouwe vriend genoemd. Matthew had er nooit veel bij stilgestaan.

Zijn mama zei dat papa zo'n lief, aardig sproetengezicht had. Matthew had altijd gewenst dat hij op hem leek.

Maar dat was niet zo.

Matthews stem klonk hem zelf vreemd in de oren toen hij zei: 'Ik snap niet wat je bedoelt.'

'Henry Branwell is niet je vader,' beet Alastair hem toe. 'Jij bent Gideon Lightwoods bastaard. Iedereen weet dat behalve jij.'

Blind van woede sloeg Matthew hem in het gezicht. Toen ging hij op zoek naar Christopher, ontruimde de omgeving en gaf hem lucifers.

Er verstreek een korte maar roerige tijd voordat Matthew van school vertrok om nooit meer terug te keren. In de tussentijd ging een vleugel van de Academie de lucht in.

Matthew besefte dat het een nogal schokkende daad was geweest, maar hoewel hij gestoord was, eiste hij ook van James dat die zijn parabatai werd, en dankzij een of ander wonder ging James akkoord. Matthew en zijn papa zouden vaker naar het huis van de Fairchilds

in Londen gaan, zodat Matthew bij zowel zijn papa als zijn parabatai kon zijn. Al met al, vond Matthew, was het vrij goed afgelopen.

Als hij maar kon vergeten.

De schaduwmarkt, Londen, 1901

Jem bleef midden tussen de dansende vlammen en zwartijzeren bogen van de Londense markt staan, geschrokken door het zien van een bekend gezicht in een onverwachte context, en nog meer door de warmte van Matthews begroeting.

Hij kende Charlottes zoon, natuurlijk. Haar andere zoon, Charles, was altijd heel koel en afstandelijk wanneer hij broeder Zacharias in officiële hoedanigheid tegenkwam. Broeder Zacharias wist dat de Stille Broeders afgezonderd hoorden te zijn van de wereld. Zijn oom Elias' zoon, Alastair, had dat heel duidelijk gemaakt toen Zacharias contact met hem zocht.

Dit is zoals het hoort te zijn, zeiden zijn broeders in zijn geest. Hij kon hun stemmen niet altijd van elkaar onderscheiden. Ze waren een stil refrein, een zacht, altijd aanwezig lied.

Jem zou het Matthew niet kwalijk hebben genomen als hij het net zo voelde als veel anderen, maar dat leek niet het geval te zijn. Zijn montere, fijne gezicht onthulde zijn wanhoop maar al te duidelijk.

‘Ben ik te familiair?’ vroeg hij ongerust. ‘Ik dacht alleen dat aangezien ik James' parabatai ben en hij je oom noemt, ik het ook zou kunnen doen.’

Natuurlijk mag dat, zei broeder Zacharias.

Sinds James hem zo was gaan noemen, waren James' zus Lucie en Alastairs zus Cordelia er ook mee begonnen. Zacharias vond hen de liefste drie kinderen op de wereld. Hij wist dat hij misschien een beetje bevooroordeeld was, maar vertrouwen schiep waarheid.

Matthew gloeide. Zacharias moest denken aan Matthews moeder, hoe vriendelijk het van haar was om drie weeskinderen in huis te nemen terwijl ze zelf amper meer was dan een kind.

‘Ze hebben het altijd over je in het Instituut in Londen,’ vertrouwde Matthew hem toe. ‘James en Lucie en oom Will, en tante Tessa ook. Ik heb het gevoel dat ik je veel beter ken dan echt het geval is, dus sorry als ik inbreuk maak op je vriendelijkheid.’

Inbreuk is niet mogelijk als je altijd welkom bent, antwoordde Jem.

Matthews glimlach werd breder. Het was een bijzonder innemende lach. Zijn warmte lag dicht onder het oppervlak dan bij Charlotte, dacht Jem. Er was hem nooit geleerd zichzelf af te sluiten, om niet te genieten van de wereld en erop te vertrouwen.

‘Ik zou dolgraag alles horen over de avonturen die jij en oom Will en tante Tessa hebben beleefd vanuit jouw oogpunt,’ opperde Matthew. ‘Het moet allemaal heel opwindend zijn geweest! Ons overkomt nooit iets opwindends. Zoals iedereen erover praat, zou je denken dat je een dramatische, fatale passie voor tante Tessa had voordat je een Stille Broeder werd.’ Matthew onderbrak zichzelf. ‘Sorry! Mijn tong was weer sneller dan mijn hoofd. Ik ben nonchalant en wil graag echt met je praten. Het is vast vreemd om aan je vroegere leven te denken. Ik hoop dat ik je niet overstuur heb gemaakt of heb beledigd. Vrede, alsjeblieft.’

Vrede, herhaalde broeder Zacharias geamuseerd.

‘Ik ben ervan overtuigd dat je een hartstochtelijke relatie had kunnen hebben met wie je maar wilde, natuurlijk,’ ging Matthew door. ‘Iedereen kan dat zien. O, god, dat was ook weer een nonchalante uitspraak, zeker?’

Het is heel aardig van je dat je dat zegt, zei broeder Zacharias. *Is het geen mooie avond?*

‘Ik kan zien dat je een heel tactische kerel bent,’ zei Matthew en hij sloeg broeder Zacharias op zijn rug.

Ze dwaalden langs de kramen op de schaduwmarkt. Broeder Zacharias zocht naar één specifieke heksenmeester die had beloofd hem te helpen.

‘Weet oom Will dat je in Londen bent?’ vroeg Matthew. ‘Je gaat toch wel bij hem langs? Als oom Will ontdekt dat je in Londen was

en níét langs bent gekomen, en dat ik daarvan wist, dan zou het afgelopen met me zijn! Een jong leven, in de kiem gesmoord. Een stralende bloesem van mannelijkheid, voortijdig verwelkt. Je moet me die verdoemenis besparen, oom Jem, echt waar.'

O, echt? vroeg broeder Zacharias.

Het was vrij duidelijk waar Matthew naar viste.

'Het zou ook heel aardig van je zijn als je niet vertelde dat je me op de schaduwmarkt had gezien,' zei Matthew overredend, met een spoorje ongerustheid in zijn innemende glimlach.

Stille Broeders zijn doorgaans vreselijke roddelkonten, zei broeder Zacharias, *maar voor jou, Matthew, zal ik een uitzondering maken.*

'Bedankt, oom Jem!' Matthew haakte zijn arm door die van hem. 'Ik weet nu al dat we de beste vrienden gaan worden.'

Het moest een afgrijselijk contrast zijn in de ogen van de marktbezoekers, dacht Jem, om te zien hoe dit stralende kind zo achteloos aan de arm van een Stille Broeder in zijn kap en mantel van duisternis hing. Matthew leek niets te merken van die ongerijmdheid.

Dan denk ik dat ook, zei Jem.

'Mijn nicht Anna zegt dat de schaduwmarkt ontzettend leuk is,' kletste Matthew blij. 'Je kent Anna natuurlijk. Ze is zelf ook altijd ontzettend leuk en heeft de beste smaak in vesten van heel Londen. Ik had een paar heel aardige elfen ontmoet die me uitnodigden, en ik dacht dat ik eens kon gaan kijken.'

De elfen met wie Matthew eerder had gedanst, flitsten langs als strepen licht met bloemenkronen. Eén elfenjongen, zijn lippen gevlekt door het sap van een vreemde vrucht, bleef even staan en knipoopte naar Matthew. Hij leek het niet erg te vinden dat hij bij het dansen alleen was gelaten, hoewel je bij elfen maar zelden op schijn af kon gaan. Matthew aarzelde, wierp een behoedzame blik op broeder Zacharias en knipoopte terug.

Broeder Zacharias kon het niet laten hem te waarschuwen: *Je vrienden hebben misschien ondeugd in de zin. Dat geldt vaak voor elfen.*

Matthew glimlachte en zijn lieve gezichtsuitdrukking werd schalks. ‘Ik heb zelf ook vaak ondeugd in de zin.’

Dat is niet precies wat ik bedoel. En ik wil ook geen benedenlingen beledigen. Er zijn evenveel betrouwbare benedenlingen als schaduwjagers, wat betekent dat het tegenovergestelde ook waar is. Het is misschien verstandig om te onthouden dat niet iedereen op de schaduwmarkt de Nephilim gunstig gezind is.

‘Wie kan hun dat kwalijk nemen?’ zei Matthew hooghartig. ‘Saai stel. Huidig gezelschap uitgesloten, oom Jem! Mijn papa heeft een heksenmeestervriend over wie hij vaak vertelt. Zij hebben samen de Poorten uitgevonden, wist je dat? Ik zou ook graag een goede benedenlingenvriend hebben.’

Magnus Bane zou voor iedereen een goede vriend zijn, beaamde broeder Zacharias.

Het zou respectloos zijn ten opzichte van Magnus, die zo’n goede vriend was geweest van Jems parabatai, om nog verder aan te dringen. Misschien was hij te voorzichtig. Veel benedenlingen waren ongetwijfeld van Matthew gecharmeerd.

Will had duidelijk gemaakt dat zijn Instituut niet alleen aardsen en schaduwjagers hielp, maar ook benedenlingen die hulp nodig hadden. Misschien kon deze nieuwe generatie opgroeien in een betere verstandhouding met benedenlingen dan de voorgaande.

‘Anna is hier vanavond niet,’ ging Matthew door. ‘Maar jij bent er, dus alles is goed. Wat zullen we eens doen? Zoek je iets speciaals? Ik dacht dat ik een boek kon kopen voor Jamie en Luce. Elk boek is goed. Zij zijn dol op alle boeken.’

Jem liep nog warmer voor hem toen hij hem met zoveel genegenheid over James en Lucie hoorde spreken. *Als we een geschikt boek zien, zei hij, dan kopen we het voor ze. Liever geen boek met gevaarlijke betoveringen.*

‘Bij de Engel, nee,’ zei Matthew. ‘Luce zou het beslist lezen. Ze is op een ingetogen manier een beetje een durfal, die Lu.’

Wat mij betreft, zei Jem, ik heb een opdracht van iemand anders

die ik zeer hoogacht. Uit respect voor diegene kan ik er niet meer over zeggen.

‘Ik begrijp het volkomen,’ zei Matthew, die verheugd leek omdat hij al zoveel vertrouwen van Jem kreeg. ‘Ik zal er niet naar vragen, maar kan ik iets doen om te helpen? Je zou op me kunnen rekenen, als je wilt. We houden van al dezelfde mensen, toch?’

Zeer hartelijk bedankt voor je aanbod.

Dit kind kon hem onmogelijk helpen, niet bij zijn huidige zoektocht, maar zijn aanwezigheid gaf Zacharias het gevoel dat hij iets van Matthews blijde verwondering kon lenen terwijl hij op de markt rondkeek, en ze wandelden rond en genoten samen van de taferelen en geluiden.

Er waren kramen die elfenfruit verkochten, hoewel er bij een van de kramen ook een weerwolf stond die duister mopperde dat hij beetgenomen was en dat je geen afspraken moest maken met gnomen. Er waren kramen met rood-witgestreepte luifels waar ze slakkentoffee verkochten, hoewel broeder Zacharias twijfels had over de afkomst daarvan. Matthew lachte van pure vreugde bij het zien van een heksenmeesteres met een blauwe huid die jongleerde met speelgoedeenhoorns, meerminnenschelpen en kleine vuur-raderen, en hij flirtte net zolang met haar tot ze hem vertelde dat ze Catarina heette. Ze voegde eraan toe dat hij beslist niet bij haar langs mocht komen, maar toen hij glimlachte, lachte zij terug. Broeder Zacharias nam aan dat de meeste mensen dat deden.

De schaduwmarkt als geheel leek niet goed te weten wat ze met Matthew aan moest. Men was het gewend dat er schaduwjagers kwamen op jacht naar getuigen of overtreders, niet dat ze zulk uitbundig enthousiasme aan de dag legden.

Matthew applaudisseerde toen er een kraam op kippenpootjes naar hem toe kwam schuifelen.

Een elfenvrouw met haar als paardenbloempluis tuurde tussen flesjes met veelkleurige lichtjes en vloeistoffen door. ‘Hallo, knapperd,’ zei ze en haar stem raspte als boombast.

‘Tegen wie van ons heb je het?’ vroeg Matthew, die lachend met zijn elleboog op broeder Zacharias’ schouder leunde.

De elfenvrouw keek argwanend naar Zacharias. ‘Ooo, een Stille Broeder op onze nederige markt. De Nephilim zouden dat als een eer zien.’

Voel je je vereerd? vroeg Zacharias, die zijn houding iets bijstelde om beschermend voor Matthew te gaan staan.

Matthew merkte er niets van en slenterde langs Zacharias heen om de flesjes op de kraam te bekijken. ‘Fraaie drankjes,’ zei hij en hij richtte zijn stralende glimlach op de vrouw. ‘Heb je die zelf gemaakt? Knap werk. Dat maakt je een soort uitvinder, toch? Mijn papa is ook uitvinder.’

‘Ik ben blij met iedereen op de markt die belangstelling heeft voor mijn waren,’ zei de vrouw, die zich wat leek te ontspannen. ‘Ik zie dat je een honingtong hebt die bij je haar past. Hoe oud ben je?’

‘Vijftien,’ antwoordde Matthew meteen. Hij begon door de flesjes te zoeken, en zijn ringen tinkelden tegen het glas en de houten, gouden of zilveren kurken. Hij kletste over zijn vader en de elfendrankjes waarover hij had gelezen.

‘Ach, vijftien zomers, en zo te zien is het alleen maar zomer geweest voor jou. Sommigen zouden zeggen dat alleen een ondiepe rivier zo helder kan stralen,’ zei de elfenvrouw.

Matthew keek naar haar op als een argeloos kind, verbaasd over haar kwetsende woorden. Zijn glimlach verzwakte even.

Maar voordat Jem tussenbeide kon komen, keerde de glimlach terug. ‘Ach, nou. “Hij heeft niets, maar hij lijkt alles. Wat kun je nog meer wensen?”’ citeerde Matthew. ‘Oscar Wilde. Ken je zijn werk? Ik heb gehoord dat elfen graag dichters stelen. Jullie hadden beslist moeten proberen hem te stelen.’

De vrouw lachte. ‘Misschien hebben we dat ook wel gedaan. Wil jij gestolen worden, honingzoete jongen?’

‘Ik denk niet dat mijn mama de consul dat leuk zou vinden.’

Matthew bleef stralend naar haar lachen. De elf leek even op-

gelaten, maar toen lachte ze terug. Elfen konden steken als doorns omdat dat nu eenmaal in hun aard zat, niet omdat ze het kwaad bedoelden.

‘Dat is een liefdesamulet,’ zei de elfenvrouw, knikkend naar een flesje met een licht fonkelende roze stof erin. ‘Jij hebt er niets aan, mooiste kind van de Nephilim. Maar dit hier verblindt je tegenstanders in de strijd.’

Dat kan ik me voorstellen, zei broeder Zacharias, kijkend naar het flesje vol koolzwart zand.

Matthew was enorm geïnteresseerd in de drankjes. Zacharias wist zeker dat Henry’s zoon onder het eten talloze keren was vergast op verhalen over de elementen.

‘Wat is dit?’ vroeg Matthew, wijzend naar een paars flesje.

‘O, alweer iets wat niet van belang is voor de Nephilim,’ zei de vrouw achteloos. ‘Wat heb jij aan een drankje waardoor degene die het drinkt je de complete waarheid vertelt? Jullie schaduwjagers hebben geen geheimen voor elkaar, hoor ik. Bovendien hebben jullie dat levenswaard dat bewijst of je de waarheid spreekt. Hoewel ik dat een brute zaak noem.’

‘Het is ook bruut,’ beaamde Matthew.

De elfenvrouw keek bijna droevig. ‘Je komt van een bruut volk, lief kind.’

‘Ik niet,’ zei Matthew. ‘Ik geloof in kunst en schoonheid.’

‘En toch ben je misschien op een dag meedogenloos.’

‘Nee, nooit,’ hield Matthew vol. ‘Ik ben helemaal niet dol op de schaduwjagersgebruiken. Ik heb veel liever die van de benedenlingen.’

‘Ach, je vleit een oude vrouw,’ zei de elf wapperend met haar hand, maar haar gezicht rimpelde als een vrolijke appel toen ze weer glimlachte. ‘Maar kom, aangezien je zo’n lieve jongen bent, zal ik je iets heel bijzonders laten zien. Wat zou je zeggen van een flesje met gedestilleerde sterren, dat degene die het draagt een lang leven garandeert?’

Genoeg, zeiden de stemmen in Zacharias' hoofd.

Schaduwjagers sluiten geen overeenkomsten voor hun eigen leven, zei broeder Zacharias en hij trok Matthew aan zijn mouw mee.

Matthew verzette zich en protesteerde luid.

De drankjes van die vrouw waren waarschijnlijk gewoon gekleurd water en zand, vertelde Zacharias hem. *Vergooi je geld niet en sluit ook geen andere overeenkomsten met de elfen. Je moet voorzichtig zijn op de markt. Ze verkopen er dromen, maar ook hartzeer.*

'O, best,' zei Matthew. 'Kijk, oom Jem! Die weerwolf heeft een boekenkraam. Weerwolven zijn verrassend dol op lezen, weet je.'

Hij rende ernaartoe en begon ongekunstelde vragen te stellen aan een vrouwelijke weerwolf in een preutse jurk, die al snel haar haar gladstreek en om zijn onzin lachte.

Broeder Zacharias' aandacht werd plotseling getrokken door de heksenmeester die hij zocht. *Wacht hier op me*, zei hij tegen Matthew en hij ging naar Ragnor Fell toe, die bij een vuur onder een van de spoorwegbogen stond.

Van de springende vlammen kwamen groene vonken, in dezelfde kleur als het sluwe gezicht van de heksenmeester, en ze verlichtten zijn sneeuwwitte haar dat rondom de strengere krul van zijn hoorns golfde.

'Broeder Zacharias,' zei de heksenmeester knikkend. 'Aangenaam je te zien, maar ik zou willen dat ik beter nieuws voor je had. Nou ja. Slecht nieuws komt als regen en goed nieuws als bliksem, amper gezien voor een inslag.'

Wat een montere gedachte, zei broeder Zacharias, maar de moed zonk hem in de schoenen.

'Ik heb verschillende bronnen benaderd voor de informatie waar je om vroeg,' zei Ragnor. 'Ik heb een spoor, maar ik moet je vertellen... Ik ben gewaarschuwd dat deze zoektocht fataal kan blijken. Dat hij in feite al fataal is gebleken voor meer dan één persoon. Wil je echt dat ik dat spoor blijf volgen?'

Ja, zei broeder Zacharias.

Hij had op meer gehoopt. Toen hij Tessa dat jaar op de brug ontmoette, leek ze ongerust. Het was een grauwe dag geweest. De wind had haar bruine haar weggeblazen van een gezicht dat geraakt kon worden door zorgen zoals het niet door de tijd kon worden geraakt. Soms leek het alsof haar gezicht het enige hart was dat hij nog had. Hij kon niet veel voor haar doen, maar hij had ooit beloofd haar zijn hele leven af te schermen van de wind uit de hemel.

Daarin was hij vast van plan woord te houden.

Ragnor Fell knikte. ‘Ik zal blijven zoeken.’

En ik ook, zei broeder Zacharias.

Ineens nam Ragnors gezicht een uitdrukking van grote schrik aan. Broeder Zacharias keek om en zag Matthew, die was teruggedwaald naar het drankenkraampje van de elfenvrouw.

Matthew! riep broeder Zacharias. *Kom hier.*

Matthew knikte en kwam met tegenzin zijn kant op, waarbij hij zijn vest gladstreek.

De schrik op Ragnors gezicht verdiepte. ‘Waarom komt hij hierheen? Waarom doe je me dit aan? Ik had jou altijd beschouwd als een van de verstandigere schaduwjagers, niet dat dat veel zegt!’

Broeder Zacharias bekeek Ragnor. Het kwam niet vaak voor dat de heksenmeester van zijn stuk gebracht leek, want hij was doorgaans zeer discreet en professioneel. *Ik dacht dat jij een lange en gekoesterde geschiedenis van wederzijdse achting had met de Fairchilds*, zei hij.

‘O, zeker,’ antwoordde Ragnor. ‘En ik heb een lange en gekoesterde geschiedenis van niet opgeblazen worden.’

Wat? vroeg Zacharias.

Het mysterie werd uitgelegd toen Matthew Ragnor zag en stralend lachte. ‘O, hallo, professor Fell.’ Hij keek in Jems richting. ‘Professor Fell onderwees me op de Academie voordat ik werd weggestuurd. Definitief werd weggestuurd.’

Jem wist dat James van school was gestuurd, maar hij had niet geweten dat dat ook voor Matthew gold. Hij had gedacht dat

Matthew gewoon had besloten zijn parabatai te volgen, zoals iedereen zou doen als het kon.

‘Is je vriend bij je?’ vroeg Ragnor Fell zenuwachtig. ‘Is Christopher Lightwood hier? Staat onze markt op het punt door vlammen verzwolgen te worden?’

‘Nee,’ zei Matthew geamuseerd. ‘Christopher is thuis.’

‘Thuis in Idris?’

‘In het huis van de Lightwoods in Londen, maar dat is ver weg.’

‘Niet ver genoeg!’ verklaarde Ragnor Fell. ‘Ik trek me subiet terug naar Parijs.’ Hij knikte naar broeder Zacharias, rilde zichtbaar bij de aanblik van Matthew en draaide zich om.

Matthew wuifde hem verloren na. ‘Tot ziens, professor Fell!’ Hij keek naar broeder Zacharias. ‘Het was niet Christophers bedóéling om die ongelukken te veroorzaken, en die grote ontploffing was helemaal mijn schuld.’

Ik begrijp het, zei broeder Zacharias. Hij wist niet zeker of het echt zo was.

‘Jij moet Gideon vrij goed kennen,’ merkte Matthew op toen zijn kwikzilveren geest alweer naar een ander onderwerp schoot.

Klopt, zei broeder Zacharias. *Hij is de beste van goede kerels.*

Matthew haalde zijn schouders op. ‘Als jij het zegt. Ik vind mijn oom Gabriel leuker. Maar niet zo leuk als oom Will, natuurlijk.’

Will is ook altijd mijn favoriet geweest, beaamde Jem ernstig.

Matthew kauwde op zijn onderlip, duidelijk ergens over nadenkend. ‘Zou je een wedje willen leggen, oom Jem, dat ik met gemak over dat vuur heen kan springen?’

Zeker niet, zei broeder Zacharias overtuigd. *Matthew, wacht...*

Maar Matthew rende al op de vlammen af, die fonkelden met een jadegroen licht, en sprong. Zijn slanke, in het zwart gehulde lichaam leek wel een dolk gegooid door een vakkundige hand, en hij landde op zijn voeten in de schaduw van de kerktoren. Verscheidene bezoekers van de schaduwmarkt begonnen te klappen.

Matthew zette een denkbeeldige hoed af en maakte een zwierige

buiging. Zijn haar was zelfs naast die vreemde vlammen goudkleurig en zijn gezicht straalde zelfs in de schaduw. Broeder Zacharias zag hem lachen en kreeg een akelig voor gevoel in zijn hart. Hij voelde een plotselinge angst om Matthew, om alle stralende, geliefde kinderen van zijn goede vrienden. Tegen de tijd dat hij Matthews leeftijd had gehad, waren Will en hij al door vuur en brandend zilver gegaan. Zijn generatie had geleden zodat ze de volgende een betere wereld konden bieden, maar nu schoot het Jem te binnen dat die kinderen die hadden geleerd lief te hebben en zonder angst door de schaduwen te lopen, zich geschokt en verraden zouden voelen bij eventuele rampspoed. Sommigen van hen werden er misschien wel door gebroken.

Hij bad dat die rampspoed nooit zou komen.

Huize Fairchild, Londen, 1901

Matthew dacht de volgende dag nog steeds aan zijn bezoek aan de schaduwmarkt. In sommige opzichten was het vette pech geweest dat hij oom Jem daar was tegengekomen, hoewel hij blij was geweest met de kans om hem beter te leren kennen. Misschien zou oom Jem denken dat Jamie geen slechte keus had gemaakt als parabatai.

Hij stond vroeg op om Kokkie te helpen met bakken. Kokkie had artritis, en Matthews mama had haar gevraagd of ze niet te oud begon te worden en met pensioen wilde, maar Kokkie wilde niet met pensioen en niemand hoefde te weten dat Matthew haar op de vroege ochtend een handje hielp. Bovendien vond Matthew het leuk als zijn papa en mama en zelfs Charles het ontbijt aten dat hij had klaargemaakt. Zijn moeder werkte altijd te hard. Ze had tussen haar wenkbrauwen en rondom haar mond zorggrimpeltjes die nooit verdwenen, zelfs niet als Matthew het voor elkaar kreeg om haar aan het lachen te maken. Ze hield van scones met cranberry's erin gebakken, dus probeerde hij die zo vaak mogelijk voor haar te maken. Matthew kon verder niets voor haar doen. Hij was geen steun en toeverlaat voor haar zoals Charles.

‘Charles Buford is zo serieus en betrouwbaar,’ had een van de vriendinnen van zijn moeder eens gezegd toen ze samen theedronken in Idris. Ze had een hap genomen van een van moeders speciale scones. ‘En Matthew, nou, hij is... charmant.’

Die ochtend bij het ontbijt reikte Charles Buford naar het bord met mama’s scones. Matthew glimlachte, schudde heel beslist zijn hoofd naar hem en schoof het bord dichter naar zijn moeder toe. Charles Buford grimaste in Matthews richting.

Charlotte glimlachte verstrooid en bekeek toen weer peinzend het tafelkleed. Ze was in gedachten verzonken. Matthew wenste dat hij kon zeggen dat dat de laatste tijd niet vaak meer voorkwam, maar het was wel zo. Er was al maandenlang iets mis met de sfeer thuis, en niet alleen zijn moeder, maar ook zijn vader en zelfs Charles Buford leek verstrooid en snauwde soms tegen hem. Soms vreesde Matthew de gedachte aan wat ze hem mogelijk zouden vertellen: dat het tijd werd dat hij de waarheid wist, dat zijn moeder voor altijd wegging. Soms dacht Matthew dat als hij het maar wist, hij het wel zou kunnen verdragen.

‘Lieverd,’ zei papa. ‘Voel je je wel goed?’

‘Prima, Henry,’ antwoordde mama.

Matthew hield verschrikkelijk veel van zijn vader, maar hij kende hem. Hij was soms zo verstrooid; zelfs al zaten ze allemaal ineens met parkietenkoppen in plaats van hun eigen hoofd aan de ontbijt-tafel, pap zou het niet merken en gewoon doorgaan met vertellen over zijn nieuwste experiment.

Nu keek zijn vader met ongeruste ogen naar zijn moeder. Matthew kon zich inbeelden dat hij zei: *Alsjeblieft, Charlotte, verlaat me niet.*

Zijn hart verkrampde in zijn borst. Matthew vouwde zijn servet drie keer dubbel en begon: ‘Kan iemand me vertellen...’

Op dat moment ging de deur open en kwam Gideon Lightwood binnen. Menéer Lightwood. Matthew weigerde nog aan hem te denken of over hem te spreken als oom Gideon.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Matthew.

‘Oóm Gideon!’ zei mama scherp. ‘Werkelijk, Matthew, wees beleefd.’

‘Wat doe jij hier?’ vroeg Matthew. ‘Oóm Gideon.’

Meneer Gideon Lightwood had het lef om kort naar Matthew te lachen voordat hij doorliep en zijn hand op mama’s schouder legde. Waar Matthews papa bij zat.

‘Altijd een genoegen om je te zien, oom Gideon,’ zei Charles Buford, die ellendeling. ‘Blief je misschien een paar kippers?’

‘Nee, dank je, ik heb al ontbeten,’ zei meneer Lightwood. ‘Ik ben hier alleen om Charlotte door de Poort naar Idris te begeleiden.’

Mama glimlachte echt naar meneer Lightwood, zoals ze niet had gedaan naar Matthew. ‘Dat is heel aardig, Gideon, al is het niet nodig.’

‘Het is zeer zeker nodig,’ zei meneer Lightwood. ‘Een dame dient altijd begeleid te worden door een heer.’ Zijn stem klonk plagend.

Matthew wachtte meestal tot na het ontbijt voordat hij zijn vader in zijn stoel naar zijn laboratorium reed, maar hier kon hij niet tegen. ‘Ik moet onmiddellijk James spreken. Dringende zaken!’ verklaarde hij terwijl hij opsprong.

Hij sloeg de deur van de ontbijtzaal achter zich dicht, maar net daarvoor hoorde hij dat mama zich voor hem verontschuldigde en dat meneer Lightwood zei: ‘O, dat geeft niet. Die leeftijd is lastig. Geloof me, ik herinner het me nog goed.’

Voordat Matthew vertrok, rende hij naar zijn slaapkamerspiegel om zijn haar, zijn manchetten en zijn nieuwe groene vest te fatsoeneren. Hij staarde naar zijn gezicht in het spiegelglas met de gouden lijst eromheen. Een fraai gezicht, maar geen slim gezicht zoals van alle anderen in de familie. Hij dacht terug aan wat de elfenvrouw had gezegd: *Sommigen zouden zeggen dat alleen een ondiepe rivier zo helder kan stralen.*

Hij hield zijn hoofd scheef terwijl hij in de spiegel keek. Veel mensen dachten dat zijn ogen donker waren zoals die van zijn moeder, maar dat waren ze niet. Ze waren zo donkergroen dat het

mensen niet opviel, behalve wanneer het licht er op een bepaalde manier op viel en de diepten smaragdgroen fonkelden. Net als de rest van hem waren zijn ogen een truc.

Hij haalde het flesje waarheidsserum uit zijn mouw. Oom Jem had hem het niet zien kopen. Zelfs als oom Jem vermoedde dat hij het had, zou hij hem nooit verraden. Als oom Jem iets zei, geloofde je het. Zo'n persoon was hij.

Matthew had nooit iets over Gideon tegen James gezegd, want Matthew was het toonbeeld van discretie en Jamie was soms verschrikkelijk opvliegend. Vorige zomer was er een heel aardige schaduwjager genaamd Augustus Pounceby naar het Instituut in Londen gekomen op zijn buitenlandse tour. Matthew had Pounceby nog geen halfuur met James alleen gelaten, maar toen hij terugkwam, ontdekte hij dat Jamie de man in de Theems had gesmeten. Het enige wat James wilde zeggen, was dat Pounceby hem had beledigd. Het was nogal een prestatie, aangezien Pounceby een volwassen schaduwjager was en Jamie destijds pas veertien. Maar hoe indrukwekkend ook, het was niet welgemanierd.

James en oom Jem zouden nooit stiekem drankjes kopen of overwegen die iemand toe te dienen. Maar wat kon het voor kwaad om eindelijk de waarheid te ontdekken? Matthew had overwogen een druppeltje uit het flesje bij het ontbijt van vanochtend te doen; dan zouden vader en moeder hem móéten vertellen wat er allemaal aan de hand was. Nu meneer Gideon Lightwood ineens was komen binnenzetten, wenste hij dat hij het had gedaan.

Matthew schudde zijn hoofd naar zijn spiegelbeeld en nam zich voor om de melancholie en zorgen van zich af te zetten.

‘Zie ik er parmantig uit?’ vroeg hij aan meneer Oscar Wilde. ‘Zie ik er flitsend en minzaam uit?’

Meneer Oscar Wilde gaf hem een lik op zijn neus, want meneer Oscar Wilde was een puppy die Matthew voor zijn verjaardag van Jamie had gekregen. Matthew vatte zijn reactie op als goedkeuring.

Hij wees naar zijn spiegelbeeld. ‘Je bent dan misschien een niets-

nut in een vest,' zei hij tegen zichzelf, 'maar in elk geval is je vest fantastisch.'

Hij controleerde zijn zakhorloge en stopte het samen met het flesje in zijn vestzak. Geen tijd om hier te blijven rondhangen. Hij had een belangrijke afspraak in een zeer exclusieve club.

Eerst moest Matthew bij het Instituut in Londen langs om een pakketje op te halen dat luisterde naar de naam James Herondale. Hij dacht wel te weten waar James zou zijn, dus liet hij Oscar buiten een lantaarnpaal bewaken. Oscar gehoorzaamde; hij was heel keurig voor een puppy. Mensen zeiden vaak dat hij hem goed moest hebben getraind, maar het enige wat Matthew deed, was van hem houden. Hij gooide een haak met een touw eraan naar het raam van de bibliotheek, klom ertegen omhoog, oppassend voor zijn broek, en tikte op het raam.

James zat in de vensterbank met zijn donkere hoofd – verrassing! – over een boek gebogen. Hij keek op en glimlachte.

James had Matthew nooit echt nodig gehad. James was heel verlegen geweest, en Matthew had alleen maar op hem willen passen, maar nu James' gelaatstrekken hoekiger werden en hij gewend raakte aan het zekere gezelschap van drie goede vrienden was hij veel bedaarder bij sociale bijeenkomsten. Zelfs al was Jamie verlegen, hij leek nooit te twijfelen of zichzelf te willen veranderen. Hij keek nooit naar Matthew voor redding. Er zat in James een rustige, diepe zekerheid waarvan Matthew wenste dat hij die ook had. Vanaf het begin was er iets tussen hen geweest dat gelijkwaardiger was dan tussen hem en Thomas of hem en Christopher. Iets waardoor Matthew de wens voelde om zichzelf aan James te bewijzen. Hij wist niet of hem dat ooit echt was gelukt.

James keek nooit opgelucht als hij Matthew zag, of verwachtingsvol. Hij keek alleen maar blij. Hij opende het raam en Matthew tuimelde naar binnen, waarbij hij zowel James als het boek van de vensterbank duwde.

‘Hallo, Matthew,’ zei James op lichtelijk sardonische toon vanaf de vloer.

‘Hallo, Matthew!’ zei Lucie vanachter haar schrijftafel.

Ze was een toonbeeld van tengere wanorde, druk bezig met een compositie. Een deel van haar lichtbruine krullen was losgeraakt uit een blauw haarlint en één schoen bungelde vervaarlijk aan haar kousenvoet. Oom Will gaf vaak dramatische voordrachten uit het boek over demonenpokken dat hij aan het schrijven was, en die waren erg grappig. Lucie liet haar schrijfsels nooit zien. Matthew had vaak overwogen haar te vragen een bladzijde aan hem voor te lezen, maar hij kon geen reden bedenken waarom Lucie een speciale uitzondering voor hem zou maken.

‘Zegene jullie, mijn Herondales,’ zei Matthew groots terwijl hij opkrabbelde van de vloer en een buiging maakte naar Lucie. ‘Ik ben op een dringende missie. Vertel me – en wees eerlijk! – wat vinden jullie van mijn vest?’

Lucie kreeg kuiltjes in haar wangen. ‘Verbluffend.’

‘Wat Lucie zegt,’ beaamde James rustig.

‘Niet fantastisch?’ vroeg Matthew. ‘Niet werkelijk verpletterend?’

‘Ik neem aan dat ik wel verpletterd ben,’ zei James. ‘Maar wérkelijk verpletterd?’

‘Je moet geen wrede woordspelletjes spelen met je enige echte parabatai,’ zei Matthew. ‘Bekommer je om je eigen aanzien, alsjeblieft. Leg dat beestachtige boek opzij. De heren Lightwood wachten op ons. We moeten ervandoor.’

‘Kan ik niet zó gaan?’ vroeg James.

Vanaf de vloer keek hij met grote goudkleurige ogen naar Matthew op. Zijn pikzwarte haar zat in de war, zijn linnen hemd was gekreukeld en hij droeg niet eens een vest.

Matthew onderdrukte nobel een enorme huivering. ‘Je maakt vast een grapje. Ik weet dat je zulke dingen alleen maar zegt om me te kwetsen. Scheer je weg. Ga je haar borstelen!’

‘Er komt een haarborstelmuiterij aan,’ waarschuwde James terwijl hij naar de deur liep.

‘Keer triomfantelijk of op de haarborstels van je soldaten terug!’ riep Matthew hem na.

Toen Jamie weg was, wendde Matthew zich tot Lucie, die aandachtig zat te krabbelen, maar glimlachend opkeek alsof ze zijn blik voelde. Matthew vroeg zich af hoe het zou zijn om zo onafhankelijk en tegelijkertijd zo verwelkomend te zijn, als een huis met stevige muren en een baken van licht dat altijd brandde.

‘Moet ik mijn haar ook borstelen?’ plaagde Lucie.

‘Jij bent zoals altijd perfect,’ antwoordde Matthew.

Hij wenste dat hij haar haarlint opnieuw kon vastmaken, maar dat leek hem te vrijpostig.

‘Wil je onze geheime clubvergadering bijwonen?’ vroeg Matthew.

‘Dat kan niet, ik neem lessen met mijn moeder. Mam en ik leren onszelf Farsi,’ vertelde Lucie. ‘Ik zou de talen moeten leren spreken die mijn parabatai ook spreekt, toch?’

James was onlangs begonnen zijn ouders mam en pa te noemen in plaats van mama en papa, want dat klonk volwassener. Lucie had hem daarin meteen nagedaan. Matthew vond het Welshe accent in hun stem leuk als ze hun ouders riepen, zacht als een lied en altijd liefhebbend.

‘Zeer zeker,’ zei Matthew, die kuchte en zich stiekem voornam zijn lessen Welsh weer op te pakken.

Er was nooit overwogen Lucie naar de Academie voor Schaduwjagers te sturen. Ze had nooit zulke bijzondere vaardigheden aan de dag gelegd als James had, maar de wereld was wreed tegen vrouwen van wie zelfs maar het vermoeden bestond dat ze ook maar een klein beetje afweken.

‘Lucie Herondale is een lief kind, maar wie zou er met haar trouwen, met háár nadelen?’ had Lavinia Whitelaw een keer bij de thee aan Matthews mama gevraagd.

‘Ik zou het prima vinden als een van mijn zonen dat zou willen,’

had Charlotte op zeer consulachtige toon geantwoord.

Matthew vond dat James maar geluk had met Lucie. Zelf had hij ook altijd een zusje gewild. Niet dat hij Lucie als zusje wilde.

‘Schrijf je aan je boek, Luce?’ vroeg Matthew aarzelend.

‘Nee, een brief aan Cordelia,’ antwoordde Lucie en daarmee verbijzelde ze Matthews broze plan. ‘Ik hoop dat Cordelia op bezoek komt, héél snel,’ ging Lucie met ernstige gretigheid door. ‘Je zult haar zo aardig vinden, Matthew. Ik weet het zeker.’

‘Hm,’ zei Matthew.

Matthew had zijn twijfels over Cordelia Carstairs. Lucie wilde op een dag parabatai worden met Cordelia, als de Kloof vond dat ze volwassen waren en echt wisten wat ze wilden. Lucie en James kenden Cordelia van jeugdavonturen waar Matthew geen deel van had uitgemaakt en waar hij een beetje jaloers op was. Cordelia moest ook goede kanten hebben, anders zou Lucie haar niet als parabatai willen, maar ze was het zusje van Alastair-die-minne-worm-Carstairs, dus zou het hem verbazen als ze heel erg beminnelijk was.

‘Bij de vorige brief heeft ze een foto van zichzelf meegestuurd. Dit is Cordelia,’ ging Lucie trots door. ‘Is ze niet het mooiste meisje dat je ooit hebt gezien?’

‘O, nou,’ zei Matthew. ‘Misschien.’

Stiekem was hij verrast door de foto. Hij had verwacht dat Alastairs zusje zijn onaangename uiterlijk zou delen, alsof hij minderwaardige citroenen at. Dat was niet zo. Matthew moest denken aan een regel uit een gedicht over een onbeantwoorde liefde dat James hem een keer had voorgelezen. ‘Dat kind van regenbui en gloed’ beschreef precies het levendige gezicht dat hem lachend aankeek vanuit het lijstje.

‘Ik weet alleen,’ ging Matthew door, ‘dat ieder ander meisje in Londen bij jou verbleekt.’

Lucie kleurde lichtjes. ‘Je plaagt me altijd, Matthew.’

‘Heeft Cordelia jou gevraagd om parabatai te worden,’ vroeg Matthew nonchalant, ‘of heb jij háár gevraagd?’

Lucie en Cordelia hadden parabatai willen worden voordat ze afscheid namen, maar ze waren gewaarschuwd dat je soms spijt kreeg van een band die je zo jong aanging en dat soms de ene of andere partner zich bedacht. Vooral, had Laurence Ashdown opgemerkt, aangezien dames zo grillig konden zijn.

Lucie was niet grillig. Zij en Cordelia schreven elkaar trouw, elke dag. Lucie had zelfs eens tegen Matthew gezegd dat ze een lang verhaal schreef om Cordelia te amuseren, aangezien ze altijd zo ver weg was. Matthew vroeg zich nooit echt af waarom iemand als Lucie het moeilijk vond om iemand als hij serieus te nemen.

‘Ik heb háár gevraagd, natuurlijk,’ zei Lucie meteen. ‘Ik wilde mijn kans niet mislopen.’

Matthew knikte, bevestigd in zijn nieuwe overtuiging dat Cordelia Carstairs iets bijzonders moest zijn.

Hij wist zeker dat als hij James niet had gevraagd om parabatai te worden, James er nooit aan zou hebben gedacht om hém te vragen.

James kwam de kamer weer in. ‘Tevreden?’ vroeg hij.

‘Dat is een groot woord, Jamie,’ zei Matthew. ‘Ga er maar van uit dat mijn vestwoede ietwat gestild is.’

James had nog steeds zijn boek onder zijn arm, maar Matthew wist wel beter dan een verloren strijd aan te gaan. James vertelde over het boek terwijl ze door de straten van Londen liepen. Matthew genoot van moderne en humoristische dingen, zoals het werk van Oscar Wilde of de muziek van Gilbert en Sullivan, maar Griekse geschiedenis viel best mee als Jamie erover vertelde. Matthew was steeds meer oude literatuur gaan lezen, verhalen over gedoemde liefdes en nobele veldslagen. Hij herkende zichzelf er niet in, maar hij zag James erin, en dat was genoeg.

Ze droegen geen schuilbezwingen, omdat Matthew daar altijd op stond; hij had het zijn missie gemaakt om ervoor te zorgen dat Jamie zich minder opgelaten voelde na de rampen op de Academie. Een jongedame die abrupt bleef staan om Jamies knappe gezicht te bekijken, deed dat in de baan van een stadsbus. Matthew greep haar

bij haar middel en bracht haar zwierig in veiligheid, tikte tegen zijn hoed en glimlachte naar haar.

Jamie leek het hele incident te ontgaan, prutsend aan iets onder de manchet van zijn overhemd.

Voor het parlamentsgebouw stonden menigten om te protesteren tegen de aardse oorlog.

‘De Boekenoorlog?’ vroeg Matthew. ‘Dat kan niet kloppen.’

‘De Boerenoorlog,’ zei James. ‘Echt, Matthew.’

‘Dat is logischer,’ gaf Matthew toe.

Een dame met een vormeloze hoed op pakte Matthews mouw vast.

‘Kan ik u helpen, mevrouw?’ vroeg Matthew.

‘Ze begaan afgrijselijke gruweldaden,’ zei de dame. ‘Ze hebben kinderen opgesloten in kampen. Denk aan de kinderen.’

James legde zijn hand op Matthews mouw en trok hem weg, waarbij hij verontschuldiging zijn hoed lichtte naar de dame.

Matthew keek over zijn schouder. ‘Ik hoop dat het goed komt met de kinderen,’ riep hij.

James leek in een peinzende bui. Matthew wist dat James wens- te dat de schaduwjagers problemen konden oplossen zoals aardse oorlogen, al vond hijzelf dat ze het al behoorlijk druk hadden met alle demonen.

Om Jamie op te vrolijken pikte hij in de schaduw van de toren van St. Stephen zijn hoed. Jamie begon geschrokken te lachen en rende achter Matthew aan, en ze renden allebei zo hard en sprongen zo hoog dat de aardsen ervan opkeken. Matthews puppy werd dol, vergat zijn training en rende om hun voeten heen, blaffend van pure levensvreugde. Hun snelle voetstappen overstemden het gestage tikken van de Grote Klok, waaronder in James’ geliefde Latijn geschreven stond: *O heer, behoed onze koningin Victoria de Eerste*, en hun gelach vermengde zich met het vrolijke rinkelen en beieren van de klokken.

Later zou Matthew terugkijken en zich deze dag herinneren als zijn laatste dag van geluk.

‘Slaap ik, droom ik of zijn dit visioenen die ik zie?’ vroeg Matthew boos. ‘Waarom drinken tante Sophie en béide zussen van Thomas thee in hetzelfde etablissement als onze private en exclusieve clubruimte?’

‘Ze zijn mij gevolgd,’ antwoordde Thomas gekweld. ‘Mama was begripvol, anders zouden ze ons rechtstreeks de clubruimte in zijn gevolgd.’

Tante Sophie was sportief, maar dat maakte Matthew nog niet minder onbehaaglijk over de komst van Thomas’ zussen. Zij waren geen verwante zielen; ze waren in staat alle activiteiten van hun jongere broertje niet alleen als hun zaak, maar ook als heel dwaas te beschouwen.

Matthew was dol op hun clubruimte en tolereerde geen inmen-
ging. Hij had het materiaal voor de gordijnen zelf uitgekozen, hij had ervoor gezorgd dat James de werken van Oscar Wilde in hun uitgebreide boekenverzameling opnam, en hij had de hoek met Christophers laboratorium versterkt met staalplaat tegen de muren.

En dat bracht Matthew op een andere grief. Hij bekeek Christopher met een strenge blik. ‘Heb je in die kleren geslapen, Christopher? Ik weet zeker dat tante Cecily, oom Gabriel en nicht Anna je de bevolking nooit aan zulke verschrikkingen zouden laten onderwerpen. Wat zijn die merkwaardige lavendelvlekken op het voorpand van je hemd? Heb je je mouwen in brand gestoken?’

Christopher keek naar zijn mouwen alsof hij ze nooit eerder had gezien. ‘Een beetje,’ antwoordde hij schuldbewust.

‘Ach, nou,’ zei Matthew. ‘In elk geval passen die paarse vlekken bij je ogen.’

Christopher knipperde met voornoemde ogen, met de onwaarschijnlijke kleur van zomerse viooltjes, en vertoonde zijn traag opbloeiende glimlach. Hij begreep duidelijk niets van Matthews bezwaren, maar was er vagelijk blij om dat ze terzijde waren geschoven.

Het was anders dan bij James, die in feite een heel fraai uiterlijk

aan de wereld presenteerde. Christopher was onverbeterlijk. Hij kon leren laarzen laten kreukelen.

En hij kon beslist alles in brand steken. Matthew had niet de bedoeling gehad dat Christopher van de Academie voor Schaduwjagers zou worden gestuurd, maar het bleek dat ze je niet op school lieten blijven als je er een deel van opblies. Bovendien had professor Fell bedreigd de Academie voor eeuwig te verlaten als Christopher bleef.

Thomas was het volle jaar gebleven, maar had geen reden kunnen vinden om terug te keren toen zijn vrienden weg waren en Alastair God-sta-ons-bij-Carstairs eenmaal zijn diploma had.

Dus dankzij het geluk, de hechte band tussen hun families en een onverantwoordelijke houding ten opzichte van ontvlambare materialen konden al Matthews beste vrienden meestal dicht bij elkaar wonen in Londen. Ze trainden samen op het Instituut en volgden samen lessen in diverse klaslokalen, en Lavinia Whitelaw had naar hen verwezen als ‘dat beruchte stel hooligans’. Matthew en James hadden zichzelf na die opmerking een tijdje schaduwhooligans genoemd. Ze hadden besloten dat het hoog tijd werd dat ze een eigen kamer hadden, onschendbaar voor ouders – hoe goedbedoelend ook – en verboden voor broers en zussen; hoewel nicht Anna en Luce altijd welkom waren omdat zij wel verwante zielen waren. En dus hadden ze een kamer gehuurd van de eigenaar van de Devil Tavern, die de Herondales een of andere gunst verschuldigd was. Ze betaalden hem per maand en hadden de kamer helemaal voor zichzelf.

Matthew bekeek hun honk met diepe tevredenheid. Het zag er heel goed uit, vond hij, en nog het best als ze er alle vier zaten. Ter ere van Ben Jonsons Apollo Club, die ooit zijn bijeenkomsten had gehouden in precies deze taveerne, hing er een buste van de god Apollo boven de haard, met eronder een tekst in het marmer gekerfd:

*Welkom allen die leiden of volgen,
bij het orakel van Apollo.
Al zijn antwoorden zijn goddelijk,
want de waarheid zelf vloeit in wijn.*

Er lagen uiteraard kussens in de vensterbank voor Jamie, en Jamie zat daar al met een boek op schoot. Christopher was in zijn laboratorium en voegde een alarmerend oranje vloeistof toe aan een borrelende paarse vloeistof, en zijn gezicht was een toonbeeld van tevredenheid. Thomas zat met gekruiste benen op de bank en oefende ernstig zijn meswerk. Thomas was zeer gewetensvol en bang dat hij als schaduwjager niet goed genoeg zou zijn vanwege zijn kleine gestalte.

Thomas' zussen waren een stuk langer dan hij. Iedereen, eigenlijk. Tante Sophie, Toms mama, zei dat Thomas op een dag een groeispuurt zou krijgen. Ze zei dat ze geloofde dat een van haar opa's, een smid, een reus van een vent was geworden terwijl hij tot zijn zeventiende klein als een garnaal was geweest.

Tante Sophie was een vriendelijke dame, heel mooi en zeer interessant met al haar verhalen over aardsen. Matthew begreep niet hoe meneer Gideon Lightwood met zichzelf kon leven.

Hij draaide aan het flesje waarheidsserum in zijn vestzak. 'Vrienden, nu we allemaal bij elkaar zijn: zullen we geheimen delen?'

Jamie prutste weer aan de manchet van zijn hemd, wat hij altijd deed bij bepaalde gelegenheden, en deed alsof hij hem niet hoorde. Matthew vermoedde dat hij een geheime liefde had. Hij vroeg zich weleens af of James hem in vertrouwen zou hebben genomen als hij een ander soort persoon was geweest, serieuzer en betrouwbaarder.

Matthew lachte. 'Kom op. Koesteren jullie geen dodelijke haat-gevoelens? Geen dames in jullie hart?'

Thomas werd knalrood en liet zijn mes vallen. 'Nee.'

Oscar sprong weg om het mes voor Thomas op te halen, en Thomas aaide hem over zijn flaporen.

Matthew slenterde dichter naar het laboratoriumhoekje toe, hoewel hij wist dat dat ondoordacht was. 'Is er iemand die jouw oog heeft gevangen?' vroeg hij aan Christopher.

Christopher keek hem geschrokken aan.

Matthew zuchtte en legde het uit. 'Is er een dame aan wie je vaker denkt dan aan andere dames?' vroeg hij. 'Of een jongeman,' voegde hij er aarzelend aan toe.

Christophers gezicht klaarde op. 'O! O ja, ik begrijp het. Ja, er is een dame.'

'Christopher!' riep Matthew verheugd. 'Jij charmeur! Ken ik haar?'

'Nee, ik denk van niet,' zei Christopher. 'Ze is een aardse.'

'Christopher, hoe onverwacht. Hoe heet ze?'

'Mevrouw...'

'Een getrouwde dame!' viel Matthew hem overweldigd in de rede. 'Nee, nee. Pardon. Ga alsjeblieft door.'

'Mevrouw Marie Curie,' zei Christopher. 'Ze is een van de meest vooraanstaande wetenschappers van onze tijd. Als je haar publicaties zou lezen, Matthew, denk ik dat die je zeer zouden interess...'

'Heb je die dame ooit ontmoet?' vroeg Matthew op dreigende toon.

'Nee,' zei Christopher, niets merkend van het gevaar, zoals zo vaak gebeurde in de buurt van toernige leraren en open vuur.

Christopher was zo moedig om verbaasd te kijken toen Matthew hem tegen zijn hoofd en gezicht begon te meppen.

'Pas op voor de reageerbuisjes!' riep Thomas. 'Op de Academie zit een gat in de vloer dat professor Fell de Christopher Lightwood-kloof noemt.'

'Ik neem aan dat ik een paar mensen wel haat,' verklaarde James. 'Augustus Pounceby. Lavinia Whitelaw. Alastair Carstairs.'

Matthew bekeek zijn parabatai met diepe goedkeuring. 'Dit is de reden waarom we verkozen strijdpartners te zijn, omdat we zo'n

perfecte band van sympathie delen. Kom naar me toe, Jamie, zodat we elkaar mannelijk kunnen omhelzen.'

Hij probeerde Jamie te overrompelen. James mepte hem tegen het hoofd met zijn boek. Het was een groot boek.

'Verraden,' kermde Matthew terwijl hij languit op de vloer kronkelde. 'Is dat de reden waarom je altijd overal enorme boeken met je meezeult? Zodat je geweld kunt gebruiken tegen onschuldige personen? Doodgeslagen door mijn beste vriend, de broer van mijn hart, mijn eigen, geliefde parabatai...'

Hij greep James om zijn middel en werkte hem met een dreun tegen de grond, voor de tweede keer die dag. James sloeg Matthew nog een keer met het boek, maar toen gaf hij het op en leunde met zijn schouder tegen die van Matthew. Ze waren nu allebei grondig verformfaaid, maar Matthew vond het niet erg om verformfaaid te zijn voor een goed doel.

Hij worstelde met James, dankbaar dat die over Alastair was begonnen en hem een opening had geboden om zijn geheim te vertellen.

'Alastair is niet zo erg,' zei Thomas ineens vanaf de bank. Ze keken allemaal naar hem. Tom rolde zich op als een oorworm onder hun priemende blikken, maar hij bond niet in. 'Ik weet dat wat Alastair bij James deed fout was,' ging hij door. 'Alastair weet dat ook maar al te goed. Daarom deed hij zo stekelig elke keer als het ter sprake kwam.'

'Waarin wijkt dat af van zijn gebruikelijke afgrijselijke gedrag?' wilde Matthew weten. 'Behalve dan dat hij extra afschuwelijk was op de dag dat de ouders van alle anderen naar de Academie kwamen.' Hij zweeg even om te overpeinzen hoe hij het hun moest vertellen.

Maar dat gaf Thomas een kans om te spreken. 'Ja, precies. Alle andere papa's kwamen, maar niet die van Alastair,' zei hij zachtjes. 'Alastair was jaloers. Meneer Herondale kwam aanrennen om Jamie te verdedigen, maar er kwam niemand voor Alastair.'

‘Kun je dat de man werkelijk kwalijk nemen?’ vroeg Matthew. ‘Als ik zo’n onuitstaanbare pad van een zoon had en ik zo gezegend was dat hij ergens ver weg op school zat, dan zou ik waarschijnlijk mijn ogen niet tergen met zijn aanblik totdat de vervloekte vakantieperiode hem weer bij me terugbracht.’

Thomas leek niet overtuigd door Matthews solide argument.

Matthew haalde diep adem. ‘Je weet niet wat hij tegen me zei op de dag dat we van school werden gestuurd.’

Tom haalde zijn schouders op. ‘Iets onzinnigs, neem ik aan. Hij kraamt altijd de meest choquerende nonsens uit als hij overstuur is. Je moet niet naar hem luisteren.’

James’ schouder voelde gespannen tegen die van Matthew. James was het belangrijkste slachtoffer geweest van Alastairs vijandigheid. Thomas was overduidelijk van plan Alastair krachtig te verdedigen. Deze discussierichting zou geheid ofwel James ofwel Thomas boos maken.

Matthew was niet van plan zijn eigen gevoelens te sussen ten koste van die van Jamie of Tom. Hij gaf het op. ‘Ik kan me niet voorstellen waarom iemand naar hem zou luisteren.’

‘O, nou,’ zei Tom. ‘Ik vind zijn onzin wel leuk.’ Hij keek mijmerend. ‘Ik denk dat Alastair zijn pijn maskeert met sluw verwoorde frasen.’

‘Wat een totale kletskoek,’ zei Matthew.

Thomas was te aardig, dat was zijn probleem. Werkelijk, mensen lieten je gewoon de ergste soort ploert zijn als je simpelweg een geheim verdriet had of het niet zo goed met je vader kon vinden.

Dat was beslist iets om nader te onderzoeken.

Zijn papa was de beste papa ter wereld, dus had Matthew geen kans om zich wreed onderdrukt of droevig verwaarloosd te voelen. Misschien moest hij zijn tijd besteden aan broeien over een verboden passie zoals James momenteel deed.

Matthew besloot de onbeantwoorde liefde eens te proberen. Hij staarde uit het raam met alle peinzende kracht die hij kon opbren-

gen. Hij wilde net zijn hand over zijn koortsige voorhoofd halen en iets mompelen als ‘Eilaas, mijn verloren liefde’ of dat soort kul, toen hij ineens op zijn hoofd werd getikt met een boek.

Echt, Jamie was dodelijk met dat ding.

‘Gaat het wel goed met je, Matthew?’ vroeg Jamie. ‘Aan je gezicht te zien lijdt je aan een soort koortsaanval.’

Matthew knikte, maar hij legde zijn hoofd tegen Jamies jas en bleef even zo zitten.

Het was nooit bij Matthew opgekomen dat Alastair misschien jaloers was op James’ vader. Hij kon zich niet voorstellen dat hij jaloers zou zijn op iemand anders zijn papa. Aangezien hij de beste papa ter wereld had, was Matthew volkomen tevreden met hem.

Kon hij er alleen maar zeker van zijn dat Henry zijn papa wás.

Vroeg in de morgen maakte Matthew het flesje van de elf open en goot een druppel op de cranberry’s voor mama’s scones. De scones kwamen luchtig goudbruin en heerlijk geurend uit de oven.

‘Je bent de braafste jongen in Londen,’ zei Kokkie en ze gaf Matthew een kus op zijn kruin.

‘Het is puur egoïsme,’ verklaarde Matthew. ‘Want ik hou van je, Kokkie. Wanneer gaan we trouwen?’

‘Ophoepelen, jij,’ zei Kokkie en ze gebaarde dreigend met haar houten lepel.

Toen Jamie klein was, had hij zijn eigen, geliefde, speciale lepel gehad. De familie haalde er altijd weer herinneringen aan op. Jamie schaamde zich dan dood, vooral wanneer oom Gabriel hem bij familiebijeenkomsten een lepel gaf. Vaders vonden allerlei flauwe grappen een goed idee.

Jamie hield de lepels die oom Gabriel hem gaf. Als iemand vroeg waarom, zei hij dat hij het deed omdat hij van zijn oom Gabriel hield. James kon dergelijke dingen uitspreken met een oprechtheid waarbij ieder ander zich zou schamen.

Als James dat zei, vroeg oom Will luidkeels wat er dan de zin

van was om überhaupt een zoon te hebben, maar oom Gabriel leek geroerd. Oom Gabriel hield van Anna en Christopher, maar Matthew wist niet of hij zijn kinderen wel helemaal begreep. James leek heel veel op tante Cecily en deed heel erg zijn best om een schaduwjager te zijn, terwijl Christopher misschien niet eens besepte dat ze schaduwjagers wáren. Oom Gabriel was extra gesteld op James. Natuurlijk, wie zou dat niet zijn?

Matthew stal Kokkies lepel om die aan James te geven.

‘Dat is zeker voor een of andere absurde grap,’ zei Charles Buford toen hij bij het ontbijt de lepel zag. ‘Werd je nou maar eens volwassen, Matthew.’

Matthew dacht daarover na en toen stak hij zijn tong naar Charles uit. Zijn puppy mocht niet in de ontbijtzaal komen omdat Charles Buford zei dat Oscar niet hygiënisch was.

‘Als je nou maar eens gewoon de moeite nam om verstandig te zijn,’ ging Charles door.

‘Geen sprake van,’ zei Matthew. ‘Dan loop ik misschien een smet op die ik nooit meer te boven kom.’

Zijn moeder glimlachte niet om zijn theater. Ze staarde in haar theekom en leek in gedachten verzonken. Zijn vader keek naar haar.

‘Komt meneer Gideon Lightwood vanochtend om je naar Idris te begeleiden?’ vroeg Matthew en hij schoof het bordje scones naar zijn moeder toe.

Mama pakte een scone, smeerde er royaal boter op en nam een hap. ‘Ja,’ zei ze. ‘Ik zou het op prijs stellen als je deze keer beschaafd tegen hem doet. Je hebt geen idee, Matthew, hoezeer ik...’

Mama stopte met praten. Haar kleine hand vloog naar haar mond. Ze sprong overeind zoals wanneer ze in actie kwam voor een noodgeval. Matthew keek vol afgrijzen naar de tranen die in haar ogen glinsterden en ineens in twee lange, fonkelende sporen over haar wangen liepen. In het ochtendlicht zag Matthew een heel vaag spoortje violet in haar traanvocht.

Toen viel ze neer, haar haar raakte los uit haar nette knot en haar grijze rokken golfden over de vloer.

‘Charlotte!’ riep vader.

Henry Fairchild gebruikte allerhande ingenieuze bouwsels om zich te verplaatsen, maar bij het familieontbijt had hij alleen een gewone stoel. Niet dat het uitmaakte. Hij sprong simpelweg uit de stoel op in zijn haast om bij Charlotte te komen en viel met een bons op de vloer. Hij leek amper te merken dat hij was gevallen. Hij kroop op zijn ellebogen naar de roerloze hoop die mama was, sleepte zijn lichaam gepijnigd over de vloerbedekking, terwijl Matthew verstijfd van afgrijzen toekeek.

Hij kwam bij mama aan en nam haar in zijn armen. Ze was altijd al klein, maar nu leek ze zo klein als een kind. Haar gezicht was stil en wit als de gezichten van de marmeren bustes in aardse tombes.

‘Charlotte,’ mompelde papa alsof hij bad. ‘Liefste. Alsjeblieft.’

‘Mama,’ fluisterde Matthew. ‘Papa. Charlie!’

Hij wendde zich tot zijn broer zoals hij had gedaan toen hij nog klein was, toen hij Charlie overal achternaliep en dacht dat zijn broer alles kon.

Charles was uit zijn stoel gesprongen en riep om hulp. Hij draaide zich in de deuropening weer om, starend naar zijn ouders met een diep ongelukkige gezichtsuitdrukking die niets voor hem was. ‘Ik wist wel hoe het zou gaan, heen en weer met een Poort van Londen naar Idris zodat Matthew bij zijn geliefde parabatai kon zijn.’

‘Wat?’ vroeg Matthew. ‘Ik wist het niet. Ik zweer je dat ik het niet wist...’

Kokkie was in de deuropening verschenen in reactie op Charles’ geroep. Ze slaakte een kreet. ‘Mevrouw Fairchild!’

‘We hebben broeder Zacharias nodig...’ Matthews stem sloeg over.

Broeder Zacharias zou weten wat hij mama had gegeven en wat hij moest doen. Matthew wilde net vertellen wat voor vreselijks hij had gedaan, maar toen kwam er een geluid van Charlotte en werd het stil in de kamer.

‘O ja,’ zei mama met een verschrikkelijk zwakke stem. ‘O, alsjeblijft. Haal Jem.’

Charles en Kokkie renden de kamer uit. Matthew durfde niet naar zijn ouders toe te gaan. Uiteindelijk, na een lange en vreselijke tijd, kwam broeder Zacharias aan. Zijn perkamentkleurige mantel zwiepte om hem heen als de robe van een strenge rechter die vonnis en straf kwam uitdelen.

Matthew wist dat broeder Zacharias’ gesloten ogen nog steeds zagen. Hij zag Matthew tot diep in zijn zondige hart.

Broeder Zacharias bukte zich en tilde Matthews moeder op. Hij droeg haar weg.

De hele dag hoorde Matthew de geluiden van mensen die kwamen en gingen. Hij zag de koets van het Londense Instituut voor de deur stoppen. Tante Tessa stapte uit met een mand vol medicijnen; ze had wat heksenmeester magie geleerd.

Matthew begreep dat ze een Stille Broeder én een heksenmeester nodig hadden, en dat ze zijn moeder mogelijk nog steeds niet konden redden.

Charles keerde niet terug. Matthew had zijn vader weer in zijn stoel geholpen. Ze zaten samen in de ontbijtzaal terwijl de gloed van de ochtend plaatsmaakte voor de zonneschijn van de dag en vervolgens vervaagde naar de schaduwen van de avond.

Papa’s gezicht leek wel uit oude stenen gehouwen. Toen hij eindelijk sprak, klonk hij alsof hij vanbinnen stervende was. ‘Je moet iets weten, Matthew,’ zei hij. ‘Je mama en ik, we waren...’

Bezig met de voorbereidingen voor een scheiding. Om een einde te maken aan ons huwelijk. Ze hield van een ander. Matthew zette zich schrap voor de verschrikking, maar toen die kwam, was het erger dan hij zich ooit had kunnen voorstellen.

‘We waren in afwachting van... van een blij gebeurtenis.’ Papa’s stem sloeg over.

Matthew staarde hem niet-begrijpend aan. Hij kon het simpelweg niet bevatten. Het zou te veel pijn doen.

‘Je mama en ik moesten een poosje wachten op Charles Buford, en op jou, maar we vonden jullie allebei het wachten waard,’ zei zijn vader en zelfs te midden van deze verschrikking probeerde hij voor Matthew te glimlachen. ‘Deze keer hoopte Charlotte op... op een dochter.’

Matthew stikte in zijn afgrijzen. Hij dacht dat hij nooit meer een woord zou kunnen zeggen of een hap zou kunnen nemen. Hij zou nog jaren in zijn afgrijzen blijven stikken.

Wij vonden. Wij waren in afwachting. Het was volkomen duidelijk dat zijn vader ervan overtuigd was, en reden had om te geloven, dat zijn kinderen echt van hem waren.

‘We waren bezorgd omdat jij en Charles al behoorlijk groot zijn,’ ging Henry door. ‘Gideon, die goeierd, heeft Charlotte bijgestaan tijdens Kloofvergaderingen. Hij is altijd je moeders vriend geweest, heeft haar de Lightwood-naam en -invloed geleend wanneer ze steun nodig had en haar geadviseerd als ze goede raad nodig had. Ik vrees dat ik het reilen en zeilen van een Instituut nooit werkelijk heb begrepen, laat staan dat van de Kloof. Je mama is een wonder.’

Gideon had zijn moeder geholpen. Matthew was degene die haar had aangevallen.

‘Ik dacht dat we haar Matilda konden noemen,’ zei vader op trage, droevige toon. ‘Ik had ooit een oudtante Matilda. Ze was al heel oud toen ik nog klein was, en de andere jongens plaagden me vaak. Zij gaf me boeken en zei dat ik slimmer was dan al die anderen. Ze had prachtig, boterachtig wit haar met golven erin, maar toen ze klein was, was het goudblond. Toen jij geboren werd, had jij ook van die schattige blonde krullen. Ik noemde haar altijd tante Matty. Ik heb je dat nooit verteld, want ik dacht dat je het misschien niet leuk zou vinden om naar een dame vernoemd te zijn. Je hebt al zoveel te doorstaan met je dwaze vader en de mensen die vitten op je moeder en je parabatai. Je ondergaat het allemaal zo beleefd.’

Zijn vader aaide met een tedere, liefhebbende hand over zijn haar.

Matthew wenste dat hij een mes kon pakken om er zijn eigen keel mee door te snijden.

‘Had je mijn oudtante maar kunnen ontmoeten. Ze leek heel veel op je. Ze was de liefste vrouw die God ooit heeft gemaakt,’ zei zijn vader. ‘Op je moeder na.’

Broeder Zacharias schreed naar binnen, als een schaduw te midden van alle andere schaduwen in de kamer, om Matthews vader naar het bed van zijn moeder te roepen.

Matthew bleef alleen achter.

Hij staaarde in de invallende duisternis naar de omgekieperde stoel van zijn moeder, de gevallen scone en het spoor van kruimels dat nergens heen leidde, en naar de vertige overblijfselen van het ontbijt op de wanordelijke tafel. Hij, Matthew, sleepte zijn vrienden en familie altijd mee naar kunstgalleries, wilde altijd maar door het leven heen dansen, bazelend over waarheid en schoonheid als een dwaas. Hij was halsoverkop een schaduwmarkt op gerend en had onnozel een benedenling vertrouwd, omdat benedenlingen opwindend leken, omdat ze schaduwjagers bruut had genoemd en Matthew het daarmee eens was geweest, denkend dat hij het beter wist dan hen. Het was niet de schuld van de elfenvrouw, of van Alastair, of van welke andere ziel dan ook. Hij was degene die had besloten zijn moeder te wantrouwen. Hij had zijn moeder gif toegediend, met zijn eigen handen. Hij was geen dwaas. Hij was een schurk.

Matthew boog het lichte hoofd dat hij had geërfd via zijn vader, van het meest geliefde familielid van zijn vader. Hij zat in die donkere kamer en huilde.

Broeder Zacharias daalde na een lange strijd tegen de dood de trap af om Matthew Fairchild te vertellen dat zijn moeder het zou overleven.

James en Lucie waren met Tessa meegekomen en wachtten al de hele, lange dag in de gang. Lucies handen waren koud toen ze de zijne vastpakte. Ze vroeg: ‘Tante Charlotte, is ze veilig?’

Ja, mijn lieverds, zei Jem. *Ja.*

‘De Engel zij dank,’ zei James ademloos. ‘Matthews hart zou breken. Ons aller hart zou breken.’

Broeder Zacharias was niet zo zeker van Matthews hart, na het onheil dat de jongen had veroorzaakt, maar hij wilde James en Lucie zo veel mogelijk troosten. *Ga naar de bibliotheek. Er brandt daar een vuur. Ik zal Matthew naar jullie toe sturen.*

Toen hij de ontbijtzaal in ging, vond hij Matthew, altijd een en al goud en vrolijkheid, ineengedoken in zijn stoel alsof hij dat wat er zou komen niet kon verdragen.

‘Mijn moeder,’ fluisterde hij meteen, met een stem zo broos en droog als oude botten.

Ze blijft leven, zei Jem en hij verzachtte bij het zien van de pijn van die jongen.

James had het hart van zijn parabatai beter gekend dan Jem. Er was een tijd geweest waarin Will een jongen was van wie iedereen het slechtste dacht, en terecht, behalve Jem. Hij wilde niet leren zo streng te veroordelen als de Stille Broeders, of een minder genadig hart.

Matthew hief zijn hoofd om broeder Zacharias aan te kijken. Zijn ogen spraken van pijn, maar hij hield zijn stem gelijkmatig. ‘En het kind?’

Het kind heeft het niet overleefd, antwoordde broeder Zacharias.

Matthews handen sloten zich om de leuning van zijn stoel. Zijn knokkels waren wit. Hij zag er ouder uit dan nog maar twee avonden geleden.

Matthew. Zacharias sloot zijn broeders zo veel mogelijk buiten zijn gedachten.

‘Ja?’

Je kunt op het zwijgen van een Stille Broeder rekenen, zei Jem. *Ik zal niemand vertellen over de schaduwmarkt of eventuele overeenkomsten die je daar hebt gesloten.*

Matthew slikte. Jem dacht dat hij misschien bedankt zou worden, maar hij had dit niet gedaan om dankbaarheid te krijgen.

Ik zal het niemand vertellen, ging hij door, maar jij zou dat wel moeten doen. Een geheim dat te lang wordt bewaard, kan de ziel stukje bij beetje doden. Ik heb eens gezien hoe een geheim een man bijna te gronde richtte, de beste man die ooit bestond. Zo'n geheim is alsof je een schat bewaart in een grafombe. Beetje bij beetje vreet gif het goud aan. Tegen de tijd dat de deur wordt geopend, is er misschien niets meer over dan stof.

Broeder Zacharias staarde in dat jonge gezicht dat zo stralend was geweest. Hij wachtte af en hoopte het weer te zien stralen.

‘Alles wat je zegt over de schaduwmarkt,’ begon Matthew.

Ja? vroeg Jem.

De jongen gooide zijn gouden hoofd in zijn nek. ‘Sorry,’ zei hij koel, ‘maar ik weet niet waar je het over hebt.’

Zacharias’ moed verliet hem. Zo zij het. James en Lucie wachtten op je in de bibliotheek. Zoek troost bij hen, voor zover mogelijk.

Matthew stond op uit zijn stoel, met stramme bewegingen alsof hij oud was geworden in de loop van deze dag. Soms zette de afstandelijkheid in de Stille Broeders Zacharias aan tot emotionele observatie, te ver verwijderd van het medelijden.

Het zou een hele poos duren, wist broeder Zacharias, voordat Matthew Fairchild enige troost zou vinden.

De bibliotheek in Matthews huis was een stuk kleiner en minder geliefd en gebruikt dan de bibliotheek van het Instituut in Londen, maar vanavond brandde er een vuurtje in de haard en zaten er Herondales. Matthew strompelde de kamer in alsof hij binnen kwam lopen uit de winterkou, met verstijfde ledematen.

Als één, alsof ze hadden gewacht op zijn komst, keken James en Lucie naar hem op. Ze zaten samen op het bankje bij de haard. In het licht van het vuur waren Lucies ogen even spookachtig als die van James, lichter en feller blauw dan die van haar vader. Alsof het goud van James de corona van een vlam was, en Lucies blauw het brandende hart ervan.

Ze waren een merkwaardig paar, die twee Herondales, als mysterieuze planten met doorns in de kas van de Nephilim. Matthew hield van hen allebei met heel zijn hart.

Lucie sprong overeind en rende met uitgestoken handen op hem af, maar Matthew deinsde rillend achteruit. Hij beseftte met een matte pijn dat hij vond het niet waard te zijn om door haar aangeraakt te worden.

Lucie keek scherp naar hem en toen knikte ze. Ze zag altijd heel veel, hun Luce. 'Ik zal jullie alleen laten,' zei ze beslist. 'Neem zo lang de tijd als je nodig hebt.'

Ze wilde zijn hand aanraken, maar Matthew deinsde weer achteruit. Deze keer zag hij dat het pijn deed, maar Lucie mompelde alleen zijn naam en trok zich terug.

Hij kon dit niet aan Lucie vertellen en zien hoe ze van hem walgde, maar hij en James waren verbonden. Misschien zou James proberen het te begrijpen.

Matthew liep naar het vuur, hoewel elke stap vreselijk veel inspanning kostte. Toen hij dichtbij genoeg was, pakte James Matthews pols en trok hem naar de bank toe. Hij drukte Matthews hand tegen zijn eigen hart en legde er zijn hand overheen. Matthew keek in James' vuurgouden ogen.

'*Matthew.*' Jamie sprak zijn naam uit op de Welshe manier en met het Welshe accent waardoor Matthew wist dat hij het als koosnaampje bedoelde. 'Ik vind het zo erg. Wat kan ik doen?'

Hij kon niet leven met dit enorme rotsblok van een geheim dat zijn borst verpletterde. Als hij het ooit iemand wilde vertellen, moest hij het zijn parabatai vertellen.

'Luister,' zei hij. 'Ik had het gisteren over Alastair Carstairs. Wat ik je wilde vertellen, was dat hij mijn moeder beledigde. Hij zei...'

'Ik begrijp het,' viel James hem in de rede. 'Je hoeft het me niet te vertellen.'

Matthew haalde bevend adem. Hij vroeg zich af of James het echt zou kunnen begrijpen.

‘Ik weet wat voor dingen ze over tante Charlotte zeggen,’ vervolgde James zacht maar fel. ‘Ze zeggen ook zulke dingen over mijn moeder. Herinner je je die Augustus Pounceby nog, vorig jaar? Hij wachtte tot we alleen waren voordat hij mijn moeders goede naam begon te besmeuren.’ Een grimmig glimlachje kroop om James’ mond. ‘Daarom smeed ik hem in de rivier.’

Tante Tessa was altijd zo blij geweest als ze bezoek kreeg van schaduwjagers, herinnerde Matthew zich verdoofd. Ze had familiewapens van de schaduwjagers aan de muren opgehangen om iedere reiziger in het Instituut in Londen te verwelkomen.

‘Dat heb je me nooit verteld,’ zei Matthew.

Jamie vertelde het hem nu. Tom had gezegd dat alles wat Alastair zei onzin was. Als Matthew zijn vader had gevraagd naar wat Alastair had gezegd, had zijn vader hem kunnen vertellen over oudtante Matty, en dan hadden ze er misschien zelfs om gelachen hoe absurd het was om te denken dat een stomme, boosaardige jongen hen ooit aan hun familie kon laten twijfelen.

Jamies mondhoeken zakten wat omlaag. ‘O, nou. Ik weet dat je al zoveel moet aanhoren over mij en mijn onfortuinlijke achtergrond. Ik wil niet dat je me een ondraaglijke lastpak gaat vinden, dat je denkt er bekaaid af gekomen te zijn met je parabatai.’

‘Jamie,’ zei Matthew met een gewonde zucht, alsof hij geslagen was.

‘Ik weet dat het een ellendig gevoel moet zijn om terug te denken aan de kwetsende dingen die die worm van een Carstairs over je moeder heeft gezegd,’ ging James door. ‘Vooral nu ze... nu ze onwel is. De volgende keer dat we hem zien, stompen we hem op zijn gezicht. Wat zeg je daarvan, *Matthew*? Laten we het samen doen.’

Matthews vader en moeder en broer en parabatai hadden allemaal geprobeerd hem niet te belasten, terwijl Matthew maar rondrentelde, denkend dat hij een prachtkerel was die zich opmerkelijk goed kon redden. James zou nooit hebben gedaan wat Matthew had gedaan. En Christopher of Thomas ook niet. Zij waren loyaal. Zij

waren eerbaar. Toen iemand Jamies moeder had beledigd, had Jamie hem in de rivier gesmeten.

Matthew drukte zijn hand tegen James' linnen hemd, tegen het rustige kloppen van zijn trouwe hart. Toen balde hij zijn hand tot een vuist.

Hij kon het hem niet vertellen. Nooit.

'Oké, kerel,' zei Matthew. 'We doen het samen. Maar mag ik nu even alleen zijn?'

James aarzelde. 'Is dat echt wat je wilt?'

'Ja,' zei Matthew, die nog nooit van zijn leven alleen had willen zijn, en nooit minder dan op dit moment.

James aarzelde weer, maar hij respecteerde Matthews wensen. Hij boog zijn hoofd en liep naar buiten, waarschijnlijk om naar zijn zus toe te gaan. Zij waren allebei goed en puur. Ze hoorden samen te zijn, elkaar te troosten. Zij verdienden troost, en hij niet.

Toen James weg was, kon Matthew niet blijven staan. Hij viel op handen en knieën voor het vuur.

Boven de haard hing een beeld van Jonathan Schaduwjager, de eerste schaduwjager, biddend dat de wereld zou worden ontdaan van het kwaad. Achter hem was de engel Raziël te zien, die hem de kracht gaf om de duistere machten te verslaan. De eerste schaduwjager zag de Engel nog niet, maar hij stond fier rechtop omdat hij geloof had.

Matthew wendde zijn gezicht af van het licht. Hij kroop, zoals zijn vader over de vloer had gekropen aan het begin van deze eindeloze dag, tot hij in het donkerste hoekje van de kamer zat. Hij had niet geloofd. Hij legde zijn wang tegen de koude vloer en stond zichzelf niet toe weer te huilen. Hij wist dat hij geen vergiffenis kon krijgen.

Het was hoog tijd dat broeder Zacharias terugkeerde naar de Bottenstad. Tessa stond bij hem in de gang en raakte zijn hand aan voordat hij vertrok.

De liefste vrouw die God ooit heeft gemaakt, had hij Henry eerder horen zeggen. Jem hield van Charlotte, maar hij had zijn eigen toonbeeld van liefde dat deze wereld te bieden had.

Zij was altijd zijn anker in koude zeeën. Haar warme hand, haar rustige ogen, en het was alsof er een vlam van waanzinnige hoop tussen hen heen en weer sprong. Even was Jem zoals hij voorheen was geweest. Het leek mogelijk om samen te zijn in hun verdriet, verenigd als familie en vrienden, om te slapen onder het dak van het Instituut en de volgende morgen naar het ontbijt te gaan, bedroefd maar veilig in de warmte van een gedeelde haard en mensenharten.

Ja, vraag me om te blijven, dacht hij.

Tot ziens, Tessa, zei hij.

Het kon niet. Ze wisten allebei dat het niet kon.

Ze slikte en haar lange wimpers verhulden de glans van haar ogen. Tessa was altijd moedig. Ze wilde niet dat hij de herinnering aan haar tranen moest meenemen naar de Stille Stad, maar ze noemde hem bij de naam die ze alleen gebruikte als niemand anders het kon horen. ‘Tot ziens, Jem.’

Broeder Zacharias boog zijn hoofd, waarbij zijn kap om zijn gezicht viel, en stapte de winterkou van Londen in.

Eindelijk vertrek je dan, zei broeder Enoch in zijn geest.

Alle Stille Broeders hielden zich stil wanneer broeder Zacharias bij Tessa was, als kleine dieren in de bomen die iets hoorden aankomen wat ze niet begrepen. Ergens waren ze allemaal verliefd op haar, en sommigen namen haar dat kwalijk. Broeder Enoch had duidelijk gemaakt dat hij het beu was dat twee namen eindeloos door hun gedachten weerkaatsten.

Broeder Zacharias was halverwege de straat waar de Fairchilds woonden toen er een lange schaduw over de bleke straten voor hem viel.

Hij keek op van de schaduw en zag Will Herondale, het hoofd van het Instituut in Londen. Hij had een wandelstok bij zich die

ooit van Zacharias was geweest, voordat Zacharias een staf ter hand had genomen.

Charlotte blijft leven, zei broeder Zacharias. *Het kind had geen schijn van kans.*

‘Weet ik,’ zei Will. ‘Ik wist het al. Daarvoor kom ik niet naar je toe.’

Hij had inmiddels echt beter moeten weten. Natuurlijk had Tessa Will gewaarschuwd, en hoewel Will vaak gebruikmaakte van broeder Zacharias’ positie als Stille Broeder om zijn diensten en dus zijn aanwezigheid op te eisen, sprak hij maar heel zelden met Zacharias over zijn taken als Stille Broeder, alsof hij met pure vastberadenheid Zacharias iets anders kon laten zijn dan wat hij was.

Als iemand het voor elkaar had kunnen krijgen, was Will dat.

Will gooide hem de wandelstok toe, die hij moest hebben gestolen uit James’ kamer, en pikte broeder Zacharias’ staf in. Jem had hun gevraagd om James zijn oude kamer in het Instituut te geven, die te vullen met de stralende aanwezigheid van hun zoon en er geen somber altaar van te maken. Hij was niet dood. Toen hij een Stille Broeder werd, voelde dat alsof hij was opengesneden en alles binnen in hem eruit was gescheurd.

Maar er was iets wat ze niet konden wegnemen.

‘Loop er een tijdje mee,’ zei Will. ‘Het vrolijkt me op om je ermee te zien. We kunnen vanavond allemaal een lichter hart gebruiken.’ Hij streek met zijn vinger over de staf, en de Herondale-ring fonkelde in het maanlicht.

Waarheen?

‘Waar je wilt. Ik dacht dat ik een stukje met je mee kon lopen, mijn parabatai.’

Hoe ver? vroeg Jem.

Will glimlachte. ‘Moet je dat nog vragen? Ik loop zo ver met je mee als maar kan.’

Jem glimlachte terug. Misschien lag er meer hoop en minder verdriet voor Matthew Fairchild in het verschiet dan hij vreesde. Nie-

mand wist beter dan Jem dat zelfs iemand die niet geheel te kennen viel, toch geliefd kon zijn. Alle zonden vergeven, en gekoesterd in duisternis. James zou zijn parabatai geen beschaduwde paden alleen laten afleggen. Ongeacht welke catastrofe er kwam, Jem geloofde dat de zoon een even groot hart had als zijn vader.

Nieuwe straatlantaarns onthulden de silhouetten van Will en Jem terwijl ze samen door hun stad wandelden zoals vroeger. Ook al wisten ze allebei dat ze afscheid moesten nemen.

Overal in Londen werden plotseling de klokken geluid met een verschrikkelijk lawaai. Geschrokken vogels in dolle vlucht wierpen diepere schaduwen over de stad bij nacht, en Jem wist dat de koningin overleden was.

Een nieuw tijdperk brak aan.